

เปรียบเทียบความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนเครื่องบินกับผู้ฝึกสอนของนักศึกษาระยะยาว

ปริตฤาภินันท์

ของ

นาง เจริญ

เจียมปัญญาภรณ์

3 S.A. 2524

สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ตลุมพית 23 พระโขนง กรุงเทพฯ 11 โทร. 3921575, 3915058

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของ การศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ 2524

ลิขสิทธิ์ เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิติได้พิจารณาปัญหานี้พร้อมนี้แล้ว เห็นสมควร
รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒได้

..... *Don W. ...* ประธาน

..... *We ...* กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญาโทชั้นมัธยมศึกษาสำเร็จลงได้เพราะผู้เขียนได้รับคำแนะนำและความช่วยเหลืออย่างดียิ่ง จากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สวนา พรพัฒน์กุล และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดวงเดือน ศาสตร์ภัทร์ ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบคุณ นิสิต - นักศึกษา ที่กรุณาตอบแบบสอบถามด้วยความเต็มใจ ซึ่งมีส่วนช่วยเหลือที่สำคัญให้ปริญญาโทชั้นมัธยมศึกษาสำเร็จ เรียบร้อย

พวงเพ็ญ เจียมปัญญารักษ์

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ.....	1
	คำนำ.....	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	2
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	3
	ข้อตกลงเบื้องต้น.....	3
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	3
	คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ.....	4
2	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย.....	6
	✓ ความวิถิตกักขัง.....	9
	การขยายขนาด.....	12
	สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า.....	16
3	วิธีดำเนินการ.....	17
	แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง.....	17
	การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	17
	✓ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	18
	วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล.....	22
4	ผลการค้นคว้า.....	23
	ข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับการวิเคราะห์และแปลผล.....	23
	ผลการค้นคว้า.....	23

ตอนที่ 1.	หาค่าเฉลี่ย ค่าตัวประจักษ์ของความแปรเปลี่ยน ความเบี่ยงเบนมาตรฐานและจำนวนเปอร์เซ็นต์ ของความวิตกกังวล ความเคร่งครัดในตนเอง และ การแสดงตัว-เก็บตัว ของนักศึกษาพยาบาลที่มีปฏิบัตินงาน และนิสิตที่ฝึกสอน.....	24
ตอนที่ 2.	ทดสอบความแตกต่างของความวิตกกังวล ระหว่าง นักศึกษาที่ออกฝึกปฏิบัตินงานกับนิสิตที่ออกฝึกสอน.....	26
ตอนที่ 3.	ทดสอบความแตกต่างของความวิตกกังวลระหว่างนิสิต- นักศึกษาที่มีความเคร่งครัดในตนเอง กับผู้ที่ไม่มีความ เคร่งครัดในตนเอง	27
ตอนที่ 4.	ทดสอบความแตกต่างของความวิตกกังวล ระหว่างนิสิต- นักศึกษา ที่มีลักษณะแสดงตัวกับเก็บตัว	28
5	บทย่อ สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	29
	บทย่อ.....	29
	ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า.....	29
	กลุ่มตัวอย่าง.....	29
	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	29
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	30
	อภิปรายผล.....	30
	ข้อเสนอแนะ.....	32
	บรรณานุกรม.....	34
	ภาคผนวก.....	41

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์ของการแปรเปลี่ยน พร้อมทั้งระดับเปอร์เซ็นต์ของความวิตกกังวล ความเกรงครหิในตนเอง และการแสดงตัว-เก็บตัว ของนักศึกษาพยาบาลที่ฝึกปฏิบัติงาน.....	24
2 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ ค่าสัมประสิทธิ์ของการแปรเปลี่ยน พร้อมทั้งระดับเปอร์เซ็นต์ของความวิตกกังวล ความเกรงครหิในตนเอง และ การแสดงตัว-เก็บตัว ของนิสิตที่ฝึกสอน.....	25
3 เปรียบเทียบความแตกต่างของความวิตกกังวลของนักศึกษาที่ออกฝึกงานบนหอผู้ป่วยกับนิสิตที่ฝึกสอน.....	26
4 เปรียบเทียบความแตกต่างของความวิตกกังวลของนิสิต-นักศึกษา ที่เกรงครหิในตนเองกับไม่เกรงครหิในตนเอง.....	27
5 เปรียบเทียบความแตกต่างของความวิตกกังวลของนิสิต-นักศึกษา ที่มีลักษณะแสดงตัวกับ เก็บตัว.....	28

คำนำ

ปัจจุบันนี้สังคมไทยกำลังอยู่ในช่วงของการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทำให้คนเกิดความกังวลใจ คับข้องใจ และความวิตกกังวลในการปรับตัว เพื่อให้ทันการเปลี่ยนแปลงนั้น ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ประสิทธิภาพของการทำงานลดลง ทั้งนี้เพราะแต่ละคนกลัวความล้มเหลวอันเนื่องมาจากการปรับตัวไม่ได้ ในสภาพของการเปลี่ยนแปลงของสังคมซึ่งเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว แต่ละคนต่างหาทางช่วยตนเองเพื่อการอยู่รอด จึงทำให้ต้องแก่งแย่งกัน จึงมีชิงเค้นกัน อันมีผลทำให้เกิดความกลัวซึ่งกันและกัน ระแวงกัน อารมณ์หงุดหงิด ฯลฯ ซึ่งมีผลทำให้คนเราไม่แน่ใจในตนเอง มีความวิตกกังวล มีความตึงเครียดทางจิต หวาดระแวงและมีความกลัวในสิ่งที่หาสาเหตุไต่ถาม และไม่ไต่ถาม ทำให้จิตใจวุ่นวาย เฮอร์เนย์ (Horney. 1942 : 115-116) อธิบายถึงความวิตกกังวล กังวลว่าน่าจะอยู่ในลักษณะคล้าย ๆ กันกับความกลัว ต่างกันที่ความวิตกกังวลเป็นความกลัวอย่างมงงายไร้เหตุผล บุคคลเกิดความกลัวโดยไม่ทราบสาเหตุ เพราะบุคคลที่เกิดความวิตกกังวลนั้นไม่ทราบว่า สิ่งที่เขากลัวนั้นแท้จริงคืออะไร ด้วยเหตุนี้จึงไม่สามารถที่จะกำจัดต้นตอของความกลัวได้ เฮอร์เนย์ เชื่อว่า การที่บุคคลถูกคุกคามในขณะที่ตนมีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น จะทำให้ความวิตกกังวลเกิดขึ้นได้ ส่วน สวิทท์ (Swift. 1969 : 11) นั้น มีความเห็นเช่นเดียวกับ เฮอร์เนย์ ที่ว่า ความวิตกกังวลอยู่ในลักษณะของความกลัว คือ มีความกลัวหรือมีความรู้สึกหวาดกลัวโดยทั่วไป โดยที่บุคคลนั้น ยังไม่รู้สิ่งที่กลัว หรือไม่รู้เหตุผลสำหรับความกลัวนั้นอย่างแจ่มชัด คนส่วนใหญ่มีวิตกกังวลโดยไม่มีเหตุผลที่เพียงพอ

ความวิตกกังวล จึงเป็นอารมณ์ซึ่งคนปกติมักจะมีเหมือน ๆ กัน แต่บางคนอาจมีความวิตกกังวลอย่างมีเหตุผล แต่ถ้าผู้ใดมีความวิตกกังวลสูงมาก จะทำให้บุคคลนั้นขาดประสิทธิภาพ

ในการทำงาน และสุขภาพจิตเสียได้ ความวิตกกังวลนี้ ทั้ง ทรอยด์ (Freud) และ ซัลลิแวน (Sullivan) ต่างเชื่อกันว่า มีส่วนสำคัญในการกำหนดบุคลิกภาพของบุคคล นอกจากนี้การศึกษาของแคทเทล (Cattell) ก็ยังพบว่า ความวิตกกังวลเป็นลักษณะแรก ของบุคลิกภาพ ซึ่งมีอิทธิพลต่อลักษณะอื่น ๆ ในบุคลิกภาพ หรือส่งผลต่อพฤติกรรมอื่น ซึ่งเป็น แนวความคิดที่สอดคล้องกับความคิดของทรอยด์ กับ ซัลลิแวน (Hall and Lindzed. 1970 : 40 - 49)

สำหรับนักศึกษาพยาบาล ที่ทำตัววิจัยได้ถูกดูสอบถามจากทั้งผู้ใกล้ชิด และนักศึกษา พยาบาล ส่วนใหญ่แล้ว พบว่า มีความวิตกกังวลสูงมาก เนื่องจากการพยาบาลก็เป็นอาชีพหนึ่ง ที่มีความสำคัญต่อความปลอดภัยของชีวิต และสุขภาพทางจิตใจของประชากร ดังนั้น ถ้ามีความ วิตกกังวลอยู่ในบุคลิกภาพของนักศึกษาพยาบาล เหล่านี้จริง ความก้าวหน้าข้างหน้าแล้ว อาจมีผล ต่อการทำงาน มีผลต่อประสิทธิภาพ และมีผลต่อคุณภาพของพยาบาล ซึ่งจะเป็นผลผลิตของ ทรัพยากรที่สำคัญในการพัฒนาประเทศในอนาคต ฉะนั้น จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องหาวิถีทาง ในการผลิตพยาบาลที่คุณภาพดี ไม่มีความวิตกกังวลในการปฏิบัติงาน แต่อย่างไรก็ตาม จาก การสอบถามนักศึกษาระดับพยาบาลศาสตร์ในปัจจุบันส่วนใหญ่แล้วพบว่า มีความวิตกกังวลค่อนข้าง สูง ในการฝึกปฏิบัติงาน ทั้งบนหอผู้ป่วยและฝึกสอน อันอาจเกิดจากความเกรงครหิตในตนเองต่อ ระเบียบวินัยของพยาบาลอันอาจมีผลต่อบุคลิกภาพของการเก็บตัวของพยาบาล เนื่องจากลักษณะ ของวิชาชีพแพทย์ก็เป็นได้ ด้วยเหตุนี้ จึงควรศึกษาว่าความวิตกกังวลของนักศึกษานี้มีมากน้อย เพียงใดบ้าง เพื่อนำผลที่ได้ไปนำมาแก้ไขปรับปรุง เพื่อให้ได้นักศึกษาพยาบาลที่จะต้องออกไปเป็น พยาบาล หรือ ภูมุนั้น มีความวิตกกังวลลดลง และมีผลการทำงานที่มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาถึงระดับความวิตกกังวลของนักศึกษาพยาบาลที่ออกฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยและฝึกสอน
2. เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลของนักศึกษาพยาบาลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยกับฝึกสอน

3. เพื่อเปรียบเทียบ ความวิตกกังวลระหว่างนักศึกษาพยาบาลที่มีลักษณะความเกรงกลัวในตนเองกับผู้ที่ไม่มีลักษณะ ความเกรงกลัวในตนเอง

4. เพื่อ เปรียบเทียบความวิตกกังวลระหว่างนักศึกษาพยาบาลที่มีลักษณะแสดงตัว และเก็บตัว

ความสำคัญของการศึกษาก่อนกล่าว

1. ทำให้ทราบถึงระดับ ความวิตกกังวลของนักศึกษาพยาบาลที่ออกฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย กับฝึกสอน เพื่อเป็นแนวทางในการที่จะลดความวิตกกังวลของนักศึกษาพยาบาลลงในกรณีที่มีความวิตกกังวลนั้นสูงมาก

2. ทำให้ทราบถึงความแตกต่างของความวิตกกังวลของนักศึกษาที่ฝึกปฏิบัติงานกับฝึกสอน เพื่อ ปัญหาที่เกี่ยวข้องใ้ค้นหาทางแก้ไข

3. ทำให้ทราบถึงความแตกต่างของความวิตกกังวล ระหว่างนักศึกษาพยาบาลที่มีลักษณะที่เกรงกลัวในตนเองกับไม่เกรงกลัวในตนเอง เพื่อศึกษาสาเหตุของความแตกต่าง

4. ทำให้ทราบถึงความแตกต่างของความวิตกกังวลระหว่างนักศึกษาพยาบาลที่มีลักษณะแสดงตัวและเก็บตัว เพื่อศึกษาสาเหตุของความแตกต่าง

ขอบเขตของการศึกษาก่อนกล่าว

1. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ได้ในการศึกษารั้งนี้ เป็นนักศึกษาพยาบาลในคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ประมาณ 100 คน และนิสิตครูศาสตร์ พุทธาองค์มหาวิทยาลัย จำนวนประมาณ 100 คน โดยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

2. ตัวแปรที่ได้ในการศึกษา

ก. ตัวแปรต้น

- การมีงานชมเชยอยู่ภายใต้การฝึกสอน
- ผู้ที่มีความเคร่งครัดในระยะ เบื้องต้นกับผู้ที่ไม่เคร่งครัดในระยะ เบื้องต้น
- ผู้แสดงตัวกับผู้ที่เก็บตัว

ข. ตัวแปรตาม คือ

- ความวิตกกังวล

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. "ความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงาน" นั้น หมายถึง สภาพความรู้สึกที่เกิดขึ้นในตัวนักศึกษา เป็นความรู้สึกทางอารมณ์ในลักษณะของความไม่สบาย หงุดหงิด ตกใจง่าย หรือหวาดกลัวเป็นต้น ซึ่งไม่เนื่องมาจากสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการฝึกปฏิบัติงาน เช่น ความวิตกกังวลเนื่องจากการฝึกปฏิบัติงาน ทั้งก่อนขึ้นปฏิบัติงานและหลังปฏิบัติงาน พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความวิตกกังวล นั้น มีได้ดังนี้

ก. สภาพทางอารมณ์

- มีความอ่อนไหว หวั่นไหวในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ตกใจ หรือ เสียใจง่าย
- มีความตื่นตัวง่าย ไม่อดทน ในการฝึกปฏิบัติงาน ไม่สามารถบังคับความรู้สึกได้ แสดงอารมณ์ไม่พอใจออกมาให้เห็นชัด

ข. ความมั่นใจในตนเอง

- ความตื่นกลัว ไม่มั่นใจในการทำงาน มีความวิตกกังวลในสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้นกลัวสถานการณ์ที่โลกจะระงับอยู่

- ไร้ความสามารถในการแสดงตนต่อหน้าบุคคลอื่น ฉายในการแสดงความสามารถของตนเอง ไม่กล้าทำสิ่งใดเพราะกลัวผิดพลาด

ค. ความสามารถในการควบคุมจิตใจ

- มีความไม่สบายใจอยู่เสมอ หงุดหงิด กังวลใจ ซึ่งจะวัดได้จากแบบทดสอบ ความวิตกกังวลที่สร้างขึ้น

2. ความเกรงกลัวในตนเอง หมายถึง ความไม่สามารถจะเปลี่ยนแปลงแบบแผนของความวิตกกังวล อุดมคติ อารมณ์ และ ลักษณะนิสัยบางอย่าง ที่ประพฤติเป็นประจำ เช่น การที่นอนในที่มืดได้สบายแบบสอบถามของ อูทุม ส้าอังกูต (2519) ถ้าคะแนนรวมได้ตั้งแต่ 75 เปอร์เซนต์ขึ้นไป ถือว่ามีความเกรงกลัวสูง ถ้าคะแนนรวมได้ตั้งแต่ 25 เปอร์เซนต์ลงมาถือว่ามีความเกรงกลัวต่ำ

3. ลักษณะแสดงตัว-เก็บตัว

3.1 ลักษณะแสดงตัว หมายถึง ลักษณะของบุคคล ซึ่งแสดงความสนใจออกนอกตัวเอง เมื่อมีสิ่งเร้ามากระทบ ลักษณะดังกล่าวจะตกในรูปของพฤติกรรมต่าง ๆ เช่น สนใจบุคคลอื่นและสิ่งแวดล้อม มักส่งออก ชอบการสมาคมกับคนอื่นได้ง่าย เปิดเผย กล่าวหาญชอบพวญญู มีความยืดหยุ่น ทำอะไรง่ายสบายที่เป็นจริง

3.2 ลักษณะเก็บตัว หมายถึง ลักษณะของบุคคล ซึ่งตรงข้ามกับลักษณะที่แสดงตัว คือ จะมุ่งความสนใจเข้าตัวเอง เมื่อมีสิ่งเร้ามากระทบลักษณะดังกล่าวจะตกในรูปของพฤติกรรมต่าง ๆ เช่น สนใจตนเอง โดยไม่ค่อยสนใจคนอื่น หรือสิ่งแวดล้อม ไม่ชอบแสดงออก ไม่ชอบสมาคมกับคนอื่น เข้ากับคนอื่นได้ยาก ตัดสินใจอะไรโดยใจตนเองเป็นหลัก

ในที่นี้ลักษณะแสดงตัว-เก็บตัว วัดได้โดยใช้แบบสอบถามบุคลิกภาพแสดงตัว-เก็บตัว ของ สิทธิโชค วรานุสันติกูล (2514) คะแนนที่ได้เป็น ถ้าคะแนนรวมตั้งแต่ 75 เปอร์เซนต์ ขึ้นไป ถือว่ามีลักษณะแสดงตัว ถ้าคะแนนรวม 25 เปอร์เซนต์ลงมา ถือว่ามีลักษณะเก็บตัว

4. นักศึกษาที่ปฏิบัติงานบนทิวปาย หมายถึง นักศึกษาชายและหญิงที่มีปฏิบัติงานกับทิวปาย

5. นิสิตฝึกสอน หมายถึง นิสิตที่จบวิชาพยาบาลแล้ว และเข้าศึกษาต่อในวิชาทางการศึกษาปริญญาตรี สาขาครุศาสตร์พยาบาล

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

ความหมายของความวิตกกังวล /

ความวิตกกังวล เป็น เรื่องที่นักจิตวิทยาสนใจมากและเชื่อว่า ความกังวลใจเป็นแรงผลักดันที่สำคัญที่จะทำให้คนมีความวิตกกังวลเกิดขึ้น ปรอยค์ (Hall, 1957 : 137-139) อ้างอิงจาก (Freud) เชื่อว่า ความวิตกกังวล อยู่ในลักษณะของ (Dynamic) ทางจิต ความวิตกกังวลเกิดจากความขัดแย้งระหว่างความต้องการ ทางสัญชาติญาณกับความต้องการของ Super - ego ซึ่งปรอยค์ ได้แบ่งความวิตกกังวลเป็น 2 อย่าง คือ

1. ความวิตกกังวลแบบประสาท (Neurotic Anxiety) ซึ่งเกิดจากความขัดแย้งระหว่างสัญชาติญาณกับ Ego หรือเป็นความกลัวว่าถ้าไปตามสัญชาติญาณนั้น จะได้รับการลงโทษ ซึ่งความวิตกกังวลแบบนี้มีรากฐานมาจากความเป็นจริง ทั้งนี้เพราะเด็กเคยถูกพ่อแม่หรือผู้มีอำนาจลงโทษ การกระทำของเขา ซึ่งเด็กได้ทำไปตามแรงกระตุ้น

2. ความวิตกกังวลเกี่ยวกับหลักศีลธรรม (Morale Anxiety) เป็นความวิตกกังวลอันเกิดจากความขัดแย้งระหว่าง Ego กับ Super - ego หรือเป็นความกลัวต่อความรู้สึกผิดชอบใจ (Conscience) ซึ่งกลัวว่าความคิดหรือการกระทำบางอย่างขัดกับหลักศีลธรรมที่บุคคลได้รับการอบรมสั่งสอนมาแต่ยังเด็ก เคยถูกลงโทษ เนื่องจากฝ่าฝืนศีลธรรม จึงเกิดความกลัวว่าจะถูกลงโทษอีก ถ้าสิ่งที่คิดหรือทำนั้นฝ่าฝืนระเบียบกฎเกณฑ์หรือหลักศีลธรรม

ในขณะเดียวกัน ฮอลล์และลินเซย์ (Hall and Lindzey, 1970 : 44) ก็มีความคิดเห็น เช่นเดียวกับปรอยค์ที่ว่า ความวิตกกังวลคือสภาวะของความตึงเครียด เป็นแรงผลักดันเหมือนความหิว หรือความรู้สึกทางเพศ แต่มีความเห็นที่ต่างกับ ปรอยค์ ที่ว่าสภาวะดังกล่าวไม่ได้เกิดจากสภาพร่างกายภายใน แต่จะมีสาเหตุจากภายนอก เมื่อความวิตกกังวล

ถูกเร้าให้เกิดขึ้น มันจะสร้างแรงจูงใจให้บุคคล ต้องทำอะไรบางอย่างเพื่อลดสภาวะดังกล่าว

นอกจากนี้ เจอร์ซิล (Jersild. 1968 : 348) ยังได้อธิบายถึงความวิตกกังวล
ว่าเป็นสภาพทางจิตอันเป็นเพียงปรากฏการณ์ เป็นการตอบสนองของสิ่งที่เป็นอันตรายหรือการข่มขู่
ซึ่งอาจจะรู้หรือไม่ว่าสิ่งนั้นเป็นอะไร และถ้าเกิดภาวะวิตกกังวลในอัตราที่ค่อนข้างสูงแล้ว อยาง
น้อยที่สุดก็จะทำให้ประสิทธิภาพในร่างกายเกิดขึ้น เช่น เหงื่อออกตามมือ หัวใจเต้นเร็วขึ้น มี
การเปลี่ยนแปลงของระบบย่อยอาหาร

อย่างไรก็ตาม โนเวเรอร์ (Mowerer. 1963 : 264 - 265) เน้นว่า ความ
วิตกกังวลนั้น เป็นอารมณ์ แต่เป็นอารมณ์ ซึ่งคล้ายกับเมื่อเรามีความหิว หรือกระหาย เป็นสภาพ
ที่ถึงเครียด หรือเป็นสภาพ ที่คนเรารู้สึกไม่สบายใจ หรือต้องการจะจจกให้หมดไป นอกจากนี้
ยังเป็นแล้วการเพิ่มทัศนคติของคนเราทำพฤติกรรมบางอย่าง ซึ่งถือว่าเป็นแรงจูงใจ แต่สำหรับ
ออสูเบล (Ausubel. 1968 : 245) นั้น ก็เชื่อว่า ความวิตกกังวลนี้เป็นแนวโน้มของ
บุคคลที่จะตอบสนองต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ เพราะมีความรู้สึกว่าการตั้งรับ จะทำให้เราเสีย
ความภาคภูมิใจ (Self - esteem)

ฮิลการ์ด (Hilgard. 1962 : 173 - 174) นั้น ก็เชื่อเช่นเดียวกับฟรอยด์
ที่ว่า ความวิตกกังวลเป็นสภาพคล้ายกับความกลัว และมีความสัมพันธ์กับความกลัวอย่างใกล้ชิด
นอกจากนี้ยังมีความสำคัญในด้านการรับรู้ ทั้งนี้เนื่องจากความวิตกกังวลเป็นสภาพที่บุคคล
รู้สึกกระวนกระวายใจ เป็นความกลัว ซึ่งต่างจากความกลัวธรรมดา กล่าวคือ ความกลัว
ธรรมดานั้น มีสิ่งที่ทำให้กลัวนั้นปรากฏ เป็นรูปร่างให้เห็น แต่ความวิตกกังวลนั้นเป็นความกลัวที่
ไม่แจ่มชัด เป็นสภาพที่บุคคลนั้นรู้สึกไม่สบายใจ เกิดความตึงเครียด มีสภาพเฝ้าให้บุคคล
ต้องการหลีกเลี่ยง

จากผลการศึกษาของฮอร์เนย์ (Horney. 1942 : 115 - 116) พบว่าความ
วิตกกังวล ในลักษณะของความกลัวและกลาย ๆ กับความกลัว ต่างกันที่ความวิตกกังวลนั้นเป็น

ความกลัวอย่างงมงาย ไร้เหตุผล ฉะนั้น ความวิตกกังวลจึง เป็นสิ่งที่ผิดปกติยาก เพราะบุคคล ที่เกิดความวิตกกังวลไม่ทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้น แท้จริงคืออะไร และเมื่อคนเกิดความกลัวแล้ว ย่อมเกิดความข้องคับใจ (frustration) เป็นเงาตามตัว ฉะนั้น คนเราก็คงต่อสู้ได้ 3 แบบ คือ

- สู้
- หนี
- หนีเข้าป่าอยู่

ส่วน ซิลลิแวน (Spielberger, 1966 : 11 อ้างอิงจาก Sullivan)

นั้น ใจอธิบายถึงความวิตกกังวล เป็นภาวะเครียด ซึ่งเกิดขึ้นจากสิ่งที่มีมาขณะนั้นจะมีความจริง หรือเกิดจากเรวาวคภาพขึ้นเอง ความวิตกกังวลมีความรุนแรงหลายระดับ ทั้งขึ้นอยู่กับความ ร้ายแรงของสิ่งที่ก่อให้เกิดความวิตกกังวล ถ้ามีความรุนแรงน้อย อาจทำให้บุคคล เรียนรู้ได้ มากกว่าสภาพที่บุคคลมีความวิตกกังวลรุนแรงมาก

✓ อิงลิช และ อิงลิช (English and English, 1968 : 35) ได้ให้ความหมาย ของความวิตกกังวลอย่างละเอียด ซึ่งสรุปดังนี้

1. ความวิตกกังวลเป็นสถานะของความไม่สบายใจอันเนื่องมาจากความปรารถนา อันแรงกล้าและแรงขับไม่อาจไปถึงเป้าหมายที่ตั้งการได้
2. ความวิตกกังวล หมายถึง ความกลัวอันยาวนาน สืบเนื่องมา อาจมีสิ่งเลวร้ายเกิดขึ้น ในอนาคต
3. ความวิตกกังวลหมายถึง ความรู้สึกที่ว่าตนเองถูกขู่ภัย เป็นการขู่เข็ญที่น่ากลัวโดย ที่บุคคลนั้น ก็ไม่อาจรู้ได้ว่า สิ่งที่เขารู้สึกว่ามาขู่เข็ญเขานั้น คืออะไร

สำหรับในประเทศไทย อ่ำพล โองเกลือบ (อ่ำพล โองเกลือบ 2515 : 14) ให้ความเห็น เกี่ยวกับความวิตกกังวลว่ามีลักษณะ 3 ประการ คือ

1. ความวิตกกังวล หมายถึง สภาวะทางอารมณ์ ซึ่งคนเรารู้สึกไม่สบายใจ ถึงเกรียกรู้สึกไม่มั่นคง ปลอดภัย เนื่องจากคนผู้นั้นมี รู้สึกสับสนวุ่นวาย เกิดความหวาดกลัว ซึ่งสภาพเหล่านี้ บุคคลต้องการหลีกเลี่ยง หรือ ซักไซ้ให้หมดไป
2. ความวิตกกังวลมีลักษณะคล้ายกับความกลัว แต่เป็นความกลัวที่เลื่อนลอย ไม่มีสิ่งที่ทำให้กลัวปรากฏให้เห็น หรือไม่อาจบอกได้ว่า สิ่งที่ทำให้กลัว คือ สิ่งใด
3. ความวิตกกังวลอาจจัดได้ว่าเป็นแรงจูงใจ ซึ่งสัมพันธ์กับแรงจูงใจ

ฉะนั้น เราจะเห็นได้ว่า ความวิตกกังวล เกิดขึ้นได้หลายทาง ที่เห็นได้ง่าย คือ ความกลัว (fear) ส่วนที่ซับซ้อนนั้น เกิดจาก ความขัดแย้งภายในที่ปรากฏออกมา ในลักษณะของความตึงเครียดทางจิตใจ จึงกล่าวได้ว่า ถ้าหากบุคคลมีความวิตกกังวลเล็กน้อย จะช่วยย้่าให้แรงจูงใจที่จะก่อให้เกิด การเรียนรู้เพิ่มขึ้น แต่ถ้ามากเกินไป ก็จะขัดขวางความสามารถในการเรียนรู้ ซึ่งก่อให้เกิดความเหนื่อยหน่าย

การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวล

ซูเธอร์แลนด์ (Sutherland. 1952 : 353 - 358) ได้รวบรวมผลการศึกษาของนัก เรียนหลายระดับมัธยม เป็นรายบุคคลที่ประสบความล้มเหลวทางด้านการเรียน โดยใช้แบบสอบถาม Self Concept ประเภทเติมประโยกให้สมบูรณ์ แบบทดสอบบุคลิกภาพ Rocharch และ T.A.T. พบว่ากลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำ มีความสัมพันธ์กับพ่อแม่ในทางลบ ส่วนกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงนั้นจะมีความสัมพันธ์กับพ่อแม่ในทางบวก และพบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงนั้น จะมีความรู้สึกผิด และมีความวิตกกังวลต่ำกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของเทเลอร์ (Taylor. 1964 : 76 - 82) ผู้ซึ่งได้ศึกษาเปรียบเทียบลักษณะบุคลิกภาพและผลสัมฤทธิ์ในการเรียน และพบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูง จะมีความวิตกกังวลน้อยกว่าผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำ

จากผลการศึกษาของแคทเทล (Cattell. 1961 : 263 - 264) ได้สรุปผล
 การวิจัย เกี่ยวกับความวิตกกังวลไว้ว่า โดยทั่วไปความวิตกกังวลและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 จะสัมพันธ์กันทางลบ มีง ภาษาสเปนคา และ ออเธอร์ (Castaneda and Other. 1956 :
 327 - 332) ได้ศึกษาถึงผลของความวิตกกังวลที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 โดยศึกษาเด็กเกรด 5 จำนวน 37 คน และ วัดความวิตกกังวลโดยใช้แบบสอบถาม CMAS
 (Children Manifest Anxiety Scale) ได้เด็กที่มีความวิตกกังวลสูง 21 คน
 และเด็กที่มีความวิตกกังวลต่ำ 16 คน ให้เด็กทั้งสองกลุ่มนี้ทำงานทั้งประเภทฟัง และ
 ประเภทพินิจสัมพันธ์กัน ผลปรากฏว่าปรากฏการณ์ปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ระหว่างความ
 วิตกกังวลกับความยากง่ายของงาน กล่าวคือ เด็กที่มีความวิตกกังวลสูง จะทำได้ดีกว่าเด็กที่มี
 ความวิตกกังวลต่ำ ในงานที่ง่าย แต่เมื่องานที่ยากมากขึ้น เด็กที่มีความวิตกกังวลสูงจะ
 ทำงานด้อยกว่าเด็กที่มีความวิตกกังวลต่ำ

นอกจากนี้เคนเนดี (Kenedy. 1971 : 604) ได้อ้างถึง ผลการวิจัยของ
 สตีเวนสัน และ ออเดอร์ (Stewenson and Ordem) ที่ได้ศึกษาความวิตกกังวล และ
 การเรียนรู้ โดยใช้วิธีการวัดความวิตกกังวลของ ทราควิน (Test Anxiety Scale for
 Children) ผลปรากฏว่า เด็กที่มีความวิตกกังวลสูงนั้น ความสามารถจะด้อยลง เมื่อ
 สิ่งที่ยากขึ้น สัมพันธ์กันขึ้น มีลักษณะเป็นแนวขี้นและต้องใช้เวลาอีกมากขึ้น

รูบิช (Ruebush. 1963 : 498) เขาได้สรุปผลการวิจัยเกี่ยวกับความวิตก
 กังวล ซึ่งผลของเขากับคนอื่น ๆ ทำไว้ พบว่าความวิตกกังวลจะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ที่
 ง่าย ซึ่งไม่ต้องใช้ภาษา อย่างไรก็ตาม ความวิตกกังวลที่จะมีต่อการเรียนรู้ขึ้นกับสิ่งต่าง ๆ
 กันไป ความยากง่าย หรือ ความยุ่งยากต่อการเรียน ความสามารถในการปรับตัวของผู้เรียน
 ให้เข้ากับสถานการณ์ หรืองาน ที่เรียนรู้ และ โดยทั่วไปแล้ว ความวิตกกังวลจะขัดขวางการ
 เรียนที่เกี่ยวกับภาษา โดยเฉพาะการพูด การเรียนที่ได้ความถนัดนั้นจึง

แมนลีย์ (Manley. 1969 : 378 - 386) เขาได้ศึกษาหาในความวิตกกังวล
ในเด็กระดับชั้น 7 - 12 พบว่า มีความแตกต่างกันระหว่างเพศ เรื่องความวิตกกังวล โดย
ที่เพศหญิงนั้น จะมีความวิตกกังวลสูงกว่าเพศชาย และยังพบว่าเด็กเรียนที่เรียนหนักกว่าและ
นักเรียนที่มีอายุชั้นสูงกว่า จะสามารถปรับตัวได้ดีและมีความวิตกกังวล ต่ำกว่านักเรียนที่เรียนอ่อน
และอยู่ชั้นต่ำกว่า

✓ ส่วนในประเทศไทยนั้น กับผู้ทำงานวิจัยเกี่ยวกับความวิตกกังวลไว้อย่าง เช่น ประ
ประสิทธิ์ บัวคลี่ (ประสิทธิ์ บัวคลี่ 2514 : 90) นั้น ได้ศึกษาเปรียบเทียบความวิตก
กังวล ความเกรงใจ และความกลัวยังสมัคร ของนักเรียนไทยต่างจังหวัด ในกรุงเทพฯ
และนักเรียนนานาชาติ ชั้น ม.ศ. 3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างนักเรียนไทยในต่างจังหวัดและใน
กรุงเทพฯ มีความวิตกกังวลมากกว่านักเรียนนานาชาติ และ ยังพบว่าเด็กเรียนหญิงมีความวิตก
กังวลมากกว่านักเรียนชาย และวัลลภ หิมทรัพย์ (วัลลภ หิมทรัพย์ 2513 : 111) ได้
ศึกษาเรื่องการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจเรียน ระดับความปรารถนาในการสอบ
และความวิตกกังวลในการเรียนกับความสำเร็จในการเรียนของนักเรียนประกาศนียบัตรวิชา
การศึกษาระดับ 1 ปีการศึกษา 2512 จากสถานฝึกหัดครูส่วนกลาง 4 แห่ง จำนวน 500 คน
พบว่านักเรียนหญิงมีความวิตกกังวลมากกว่านักเรียนชาย พร้อมทั้งสันติศ นุชญาภินันท์
(สันติศ นุชญาภินันท์ 2520 : 65 - 66) ก็ได้ศึกษาเกี่ยวกับความวิตกกังวลและความตั้งใจ
เรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่ โดยได้ศึกษากับนักศึกษายุใหญ่ระดับ 4 จำนวน 221 คน พบว่านักศึกษ
ผู้ใหญ่ชายและหญิง มีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน ส่วนนักศึกษายุใหญ่ที่ว่ามีและไม่มีอาชีพ มี
ความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน และความวิตกกังวล มีความสัมพันธ์ทางลบกับความตั้งใจเรียน

นอกจากนี้ จำรัส นุชญาภินันท์ (จำรัส นุชญาภินันท์ 2515 : 50) ได้ศึกษาในภาพ
แห่งตน เรื่องความวิตกกังวล และความตั้งใจเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิทยาลัยด้วยตนเองและชักนำ
สังคม โดยศึกษาเกี่ยวกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 210 คน ผลปรากฏว่านักเรียนชาย
ที่ประกาศนียบัตรสังคม มีความวิตกกังวลสูงกว่านักเรียนชายที่ประกาศนียบัตรสังคม นักเรียนหญิง

ที่ประพาศิษย์กับสังคมมีความวิตกกังวลสูงกว่านักเรียนหญิงที่ประพาศิษย์คอยถามสังคมและมโนภาพ
 แฝงตนกับความต้องการผลสัมฤทธิ์ ในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ในมีความสัมพันธ์กันในแบบเส้นตรง
 ในทำนองเดียวกัน อาฟส โองเลออบ (อาฟส โองเลออบ 2515 : 185) นั้น ได้ศึกษา
 เรื่องความวิตกกังวล ความสามารถในการอ่าน และลักษณะอันบางประการของบุคลิกภาพ
 โดยใ้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 500 คน พบว่า ความวิตกกังวล มีความสัมพันธ์อย่างสูงยิ่งเชิง
 เส้นตรง ในทางลบ กับความสามารถในการอ่าน และมโนภาพเกี่ยวกับตน แต่ไม่สัมพันธ์เชิง
 เส้นตรง และเช่นไ้กับลักษณะความเป็นผู้นำ เด็กที่มีลักษณะเก็บตัว มีความวิตกกังวลสูง
 กว่าเด็กที่มีลักษณะแสดงตัว และเด็กหญิงที่มีความวิตกกังวลสูงกว่าเด็กชาย

✓ จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับความวิตกกังวล สรุปได้ว่า ความวิตกกังวลที่อยู่
 ในระดับสูงเกินไปจะไม่เป็นอุปสรรคต่อการทำงานด้านต่าง ๆ และการเรียน แต่ความวิตก
 กังวลในระดับปานกลาง อาจจะช่วยให้งานด้านดีขึ้น ฉะนั้น จะหมายความว่าความวิตกกังวลนั้น
 เป็นเหมือนแรงขับที่จะช่วยกระตุ้นให้อื่นทรีย์ เกิดพลังที่จะบำเพ็ญกิจกรรมบางอย่าง ทั้งนี้เชิงสรุป
 ได้ว่าความวิตกกังวล ก็จะช่วยการทำงานได้ แต่ถ้านั้น มีชื้อมากเกินไปจะเป็นตัวขัดขวางการ
 ทำงานนั้น

งานวิจัย เกี่ยวกับขนาด

มิทเชลล์ (Mitchell. 1962 : 21 - 24) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์
 ปัญหาของนักศึกษาพยาบาล ในระหว่าง 3 ปี ของการเรียน เพื่อเป็นการประเมินผลของการ
 บริหารงาน และการให้บริการนักศึกษาพยาบาล โดยนำตัวประพาศิษย์จะศึกษาถึงการเปลี่ยนแปลง
 แปลงที่สำคัญในการรับบริการ ทั้งในทางบวกและลบ พบว่าการเปลี่ยนแปลงในแต่ละปี และ
 ปัญหาส่วนใหญ่มักเกี่ยวกับสุขภาพของนักศึกษา ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการทำงาน ซึ่งผู้วิจัยได้เสนอแนะ
 ให้ทุกโรงเรียน ควรจะมีการวิเคราะห์ปัญหาของนักศึกษาในแต่ละปี เพื่อจะได้ไปเป็นแนวทาง
 ปรับปรุง ทั้งทางด้านบริหารและวิชาการให้แก่ศึกษา

จากผลงานของ แจกเกอลีน (Jacquelyn. 1972 : 140 - 144) ซึ่งได้เปรียบเทียบบุคลิกภาพของนักศึกษาพยาบาลของโรงพยาบาลดอบคอนกับเกณฑ์ปกติของ Edward มอปรากฏว่ามีความแตกต่างกัน โดยนักศึกษาพยาบาลจะมีความต้องการสูงกว่าในด้านการยอมรับโทษ และต้องการยกย่องผู้อื่น และต้องการมีอำนาจเหนือผู้อื่น และจะมีความต้องการต่ำในด้านความเข้าใจในตนเอง และได้รับการยกย่องจากผู้อื่น

ในปี 1976 ได้มีงานวิจัยในเรื่องเดียวกันเช่น คือ ฮารี (Harry. 1976 : 297 - 300) ได้ศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพของนักศึกษาพยาบาลกับเกณฑ์ปกติ ของ Edward จากนักศึกษาพยาบาลและนักศึกษาวิทยาลัย จำนวน 167 คน อายุประมาณ 19 - 24 ปี พบว่า นักศึกษาพยาบาลนั้น จะมีการตัดสินใจอะไรต่าง ๆ ไม่เป็นตัวของตัวเอง ไม่ต้องการมีอำนาจ ซึ่งแตกต่างกับนักศึกษาวิทยาลัยที่มีความเป็นตัวของตัวเอง ตัดสินใจได้เอง ส่วน เจอร์รี่

(Jerry. 1970 . 362 : 365) ได้ศึกษาบุคลิกภาพของนักศึกษาพยาบาล ระดับอนุปริญญาพยาบาล ซึ่งเปรียบเทียบกับการวิจัยที่กินเฮลล์ และ เกอส์ท์ (Gynther and Gertz. 1956 : 44 - 52) ซึ่งกล่าวว่า นักศึกษาพยาบาลนั้น มีความต้องการสูงกว่าเกณฑ์ปกติ ในด้านความต้องการระเบียบ ความอดทน และจะต่ำในด้านการแสดงออก ความต้องการปกครองตนเอง ความต้องการมีอำนาจเหนือผู้อื่น และต้องการเปลี่ยนแปลง จากกลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาพยาบาล 50 คน ใน South Carolina ซึ่งมอปรากฏว่า นักศึกษาพยาบาลมีความต้องการแตกต่างจากเกณฑ์ปกติ โดยนักศึกษาพยาบาลมีความต้องการสูง ในด้านยอมรับโทษ แต่จะต่ำในด้านความต้องการเป็นใหญ่ของผู้อื่น ความต้องการปกครองตนเอง และความต้องการมีอำนาจเหนือผู้อื่น

บิวฟอर्थ (Beaufort. 1874 : 46 - 52) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความพึงพอใจของนักศึกษาพยาบาลที่หิอะ เนียเปะระกอมโรคิสปี โดยมีการเปรียบเทียบกับการศึกษาเกี่ยวกับความพึงพอใจในงาน ระหว่างครูพยาบาลในรัฐออเรจัน กับพยาบาลประจำการ โดยใช้แบบสอบถามกับพยาบาลในโรงพยาบาล 10 แห่ง อยู่ในเขตแคว้นวอชิงตัน แอตแลนต้า จำนวน 195 คน

ได้ความถึงความพอใจ และไม่พึงพอใจ ในคำประสมความสำเร็จ การยอมรับหนังสือ การทำงานด้วยตนเอง ตลอดจนการรับผิดชอบในงาน การก้าวข้ามของนโยบายการบริหารงาน การนิเทศ สถานการณ์ทำงาน มนุษย์สัมพันธ์ และเงินเดือน ผลการศึกษาค้นคว้า ศึกษายามา และพยาบาลประจำการ จะได้รับความพึงพอใจในการทำงานไม่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างมากต่อการบริหารงานการพยาบาล ผู้ซึ่งเผชิญกับปัญหาการรอก การขาดงาน และคุณภาพของการพยาบาล

ส่วนกันเทอร์ (Gunter, 1969 : 131 - 136) ได้ศึกษาในเรื่องทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาล เพื่อประโยชน์ในการศึกษาที่จะวางหลักสูตร และจัดหาประสบการณ์ ให้นักเรียน โดยส่งแบบสอบถามไปยังนักศึกษาปีที่ 2 ในมหาวิทยาลัยมิสซิสซิปปี จำนวน 120 คน พบว่านักศึกษาที่พอใจในวิชาซึ่งมีประมาณครึ่งหนึ่ง และยังคงมีความแรงใจเริ่มแรกในการเรียนพยาบาลนั้นต้องการช่วยเหลือประชาชน และทรงเล็งมากต่อการความรู้ พร้อมทั้งบราวน์ โอเบอร์แมน และ สวิตซ์ (Brown, Obersman and Swift, 1974 : 53 - 59) ได้ศึกษาถึงภาพพจน์ของนักศึกษาพยาบาลในระดับปริญญาตรีซึ่งทำงานพยาบาล ได้ทำการศึกษากับนักศึกษาพยาบาลในมหาวิทยาลัยโอเรกอน และ แกลิฟอร์เนีย ผลคือนักศึกษาทั้งสองแห่งมีความเห็นจากงานพยาบาลนั้นเป็นงานหนัก จำเจ เป็นงานที่ต้องเอาใจใส่ดูแล และเป็นงานที่ต้องให้บริการสังคม

สำหรับในประเทศไทย ผู้ศึกษาเกี่ยวกับพยาบาล ได้แก่ บรรจง คำหอมกุล (บรรจง คำหอมกุล 2519 : 114) ซึ่งทำการวิจัย ถึงลักษณะบุคลิกภาพของนักศึกษาพยาบาล ตามแบบ Edwards Personal Preference Schedule โดยใช้ประชากร 288 คน และปรากฏผลว่านักศึกษาพยาบาลที่มีความต้องการเป็นระเบียบ ต้องการความช่วยเหลือ ต้องการยอมรับโทษ ต้องการช่วยเหลือผู้อื่น ต้องการความอดทน มีความต้องการทำในการแสดงออก และการเปลี่ยนแปลง และ วิจิตร ตรีสุพรรณ (วิจิตร ตรีสุพรรณ 2510 : 62) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความถนัดและสิ่งของวิชาที่พยาบาลของนักศึกษาพยาบาล โรงเรียนพยาบาลอัครราชกุมารีและ

อนามัย คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล ปีการศึกษา 2510 ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษา
พยาบาลดุษฎีบัณฑิต มีความเห็นว่างานพยาบาล เป็นงานหนัก ต้องเสียสละ และอดทนมาก
งานวิจัยเรื่องความเกรงกลัวและการเก็บตัว - แสงแก้ว

ความเกรงกลัวในระยะเนียมวิสัย หมายถึง ลักษณะทางจิตใจที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างทั้งใน
ด้านพฤติกรรม ทัศนคติ และสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นความเชื่อของบุคคลที่ไม่คงอริบถและให้เหตุผล
จากการศึกษาของ โจน (Chown. 1972 : 105 - 121) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการปรับตัวต่อ
การปฏิบัติงานในหน้าที่ เปรียบเทียบลักษณะจากการวัดกันต่าง ๆ ของความเกรงกลัว ใ้ผล
ว่าอายุไม่ใช่สิ่งจำเป็นในการบ่งชี้ความไม่ยืดหยุ่นและ สมถัย อันระระกูด (สมถัย อันระระกูด
2517 : 49) ซึ่งสำรวจจากนักศึกษาวิทยาลัยครู ชั้น ป.กศ.ต้น และ ป.กศ.สูง จำนวน
143 คน โดยพบว่าประสบการณ์ทำให้มีความยืดหยุ่นได้ก็ต่อประสบการณ์ทางการศึกษา

ลักษณะแสงแก้ว-เก็บตัว นั้น จากลักษณะของบุคคลแสงแก้วและเก็บตัว ซึ่ง Jung (Jung)
ได้กำหนดไว้ (Argyle. 1969 : 320 - 323) มีลักษณะดังนี้

ลักษณะเก็บตัว คือ มุ่งความสนใจในตนเอง ไม่ชอบสมาคม ชอบแยกตัวจากคนอื่น
ขี้อาย ประหม่า ขูดอ้อม เงียบขรึม คิดมาก ไม่เปิดเผย

ลักษณะแสงแก้ว คือ มุ่งความสนใจตนเองนอกตัวเอง สนใจคนอื่น ชอบสมาคม ชอบสนุก
จะเห็นว่าลักษณะเก็บตัวนั้นมีลักษณะที่ต่างว่า มีความวิตกกังวล เช่น ขี้อาย ประหม่า
คิดมาก ดังนั้น ผู้ที่มีความวิตกกังวลสูง น่าจะมีลักษณะเก็บตัวมากกว่าผู้ที่มีความวิตกกังวลต่ำ
มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้คือ มาคโคลัม (Malcolm. 1969 : 249) ศึกษาถึงความ
สัมพันธ์ระหว่าง ลักษณะแสงแก้ว และอาการทางประสาทที่มีกลุ่มตัวอย่างชาว ออสเตรเลีย โดย
ใช้แบบสำรวจ Eysenck Personality Inventory พบว่า ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างการ
แสงแก้วและอาการทางประสาท เป็นลบ และมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนการวิจัยในเมืองไทยก็คือ
วิจัยของ วันเพ็ญ อานุการ (วันเพ็ญ อานุการ 2512 : 64) ซึ่งศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่าง

ลักษณะแสดงตัว-เก็บตัว และการยอมรับตนเอง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชั้น
 ม.ศ. 1,3 และ 5 ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา พฤติกรรมของเด็กเก็บตัว มีมาก ก้าวถึง
 อนาคต กังวลใจ เกี่ยวกับเงินนาคะอายุ ใจคอไม่หนักแน่น ไม่ชอบทำตัวเด่น ไม่ช่างพูด และ
 พฤติกรรมที่แสดงตัวมี ปรับตัวง่าย เข้ากับคนได้ง่าย มีคนรู้จักมาก และไขพบว่าเด็กที่เก็บตัว
 จะมีความวิตกกังวลมาก ส่วนเด็กแสดงตัวนี้ มีความวิตกกังวลน้อย

จากการศึกษางานวิจัยส่วนใหญ่แล้วจะพบว่าเป็นการศึกษาเกี่ยวกับประสิทธิภาพของงาน
 แรงงานวิจัยเกี่ยวกับผู้กำลังฝึกงานนั้นไม่พบ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การฝึกงานนั้น มีความจำเป็น
 มาก เพราะจะเป็นจุดแรกที่โลกที่คนคุณภาพ ออกไปทำงานต่อไป จึงได้ทำงานวิจัยนี้ในการศึกษา
 เกี่ยวกับพยาบาลนั้น เพื่อลดความวิตกกังวลที่สูงมาก หรือกระตุ้นให้เกิดความวิตกกังวล ถ้าทำ
 เกินไป นอกจากนั้นยังพบว่าผู้ศึกษากันในหลายๆอาชีพยาวกว่า มีความเกรงกลัวในตนเองสูง
 ฉะนั้น จึงอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้มีความวิตกกังวลแตกต่างกันไป สำหรับลักษณะการเก็บตัว
 แสดงตัวนั้น ซึ่งส่วนใหญ่ที่พบว่าพยาบาลนั้นผู้ศึกษาภาพของการเก็บตัวมาก ซึ่งจะมีผลต่อความ
 แตกต่างของความวิตกกังวล

สมมุติฐานในการศึกษาก่อนหน้า

จากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้นำมาเป็นแนวทางในการตั้งสมมุติฐานการวิจัยดังนี้

1. นักศึกษาพยาบาลที่ออกฝึกงานนอกมหาวิทยาลัย มีความวิตกกังวลมากกว่านิสิตพยาบาล
 ที่ออกฝึกสอน
2. นิสิต-นักศึกษาพยาบาล ที่มีความเกรงกลัวในตนเองจะมีความวิตกกังวลสูงกว่า
 นิสิต-นักศึกษาพยาบาล ที่ไม่เกรงกลัวในตนเอง
3. นิสิต-นักศึกษาพยาบาล ที่มีลักษณะ แสดงตัวจะมีความวิตกกังวลน้อยกว่าลักษณะ เก็บตัว

บทที่ ๖

วิธีคำนวณการ

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ คือ นักศึกษาพยาบาล คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล กับ นิสิต วิทยาลัยครู จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ได้เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย โดยให้นักศึกษาจับสลาก ถ้าคนใดจับได้ ก็ให้ทำแบบสอบถาม ได้กลุ่มตัวอย่างในการศึกษารั้งนี้ จำนวน 200 คน จาก คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล 100 คน และจากคณะครูศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 100 คน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

เมื่อได้กลุ่มตัวอย่างแล้ว แจกแบบสอบถามความวิตกกังวล ความเกรงกลัวในตนเอง ทัศนคติแสดงตัว-เก็บตัว โดยผู้วิจัยแจ้งความประสงค์ และวิธีการทำแบบสอบถามให้ฟังจนเข้าใจ หลังจากนั้น ก็ให้นักศึกษา ทำแบบสอบถามทั้ง 3 ฉบับ และผู้วิจัยได้เก็บแบบสอบถามนี้ กลับคืนมาด้วยตนเอง จำนวนแบบสอบถามทั้งหมด ได้อย่างละ 200 ฉบับ รวมเป็น 600 ฉบับ กับ แบบสอบถามความวิตกกังวล ความเกรงกลัวในตนเอง และการแสดงตัว-เก็บตัว

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. เครื่องมือวัดความวิตกกังวล ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น โดยการสำเนียงานปฏิบัติการ จากแนวคิด ของ Cattell (1961 : 1 - 26) และ ซาราสัน (Sarason. 1960 : 306 - 310) เป็นลำดับขั้นดังนี้

1.1 ภาาโครงสร้างของความวิตกกังวล โดยวิเคราะห์เนื้อหา จากทฤษฎี วิทยานิพนธ์ วารสาร และ แบบสอบถามต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง พร้อมทั้งใช้วิธีการวิเคราะห์ พฤติกรรมจากแบบสอบถาม แสดงความถี่เห็นแยกแปลายเปิด ที่สอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่างที่ เป็นอาจารย์ชายมาล และพวยมาล จำนวน 50 คน

ผลจากการวิเคราะห์ดังกล่าว พบว่า ความวิตกกังวลของนักศึกษาใน ีระกอบค้าย

- ก. ความกลัว
- ข. ความเสียใจ
- ค. ความกังวลใจ
- ง. ซ้ำาย
- จ. หากกระแวงไม่ใจใจในตนเอง
- ฉ. เกรงเครียด

1.2 นำมาสร้างคำถาม แล้วนำไปทดสอบ สอบถามนักศึกษา 60 ข้อ แต่ละข้อมี คำตอบให้เลือก 5 คำตอบ โดยมีข้อให้เลือกลดแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 อันดับ ดังตัวอย่าง แบบสอบถามดังนี้

ข้อความ

มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด

ข้าพเจ้าตกใจง่ายเนื่องจากควา

การออกแบบสอบและการให้คะแนนนั้น ให้ผู้สอบอ่านข้อความในแบบ
 สอบตามที่ระบุ

การให้คะแนนที่ 2 แบบ คือ

แบบที่ 1 ในข้อความที่มีความหมายจึงมีมาก กำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

มากที่สุด	ให้	5 คะแนน
มาก	ให้	4 คะแนน
ปานกลาง	ให้	3 คะแนน
น้อย	ให้	2 คะแนน
น้อยที่สุด	ให้	1 คะแนน

แบบที่ 2 ในข้อความที่มีความหมายจึงมีน้อย การให้คะแนนจะกลับกัน คือ

มากที่สุด	ให้	1 คะแนน
มาก	ให้	2 คะแนน
ปานกลาง	ให้	3 คะแนน
น้อย	ให้	4 คะแนน
น้อยที่สุด	ให้	5 คะแนน

ผู้ที่ได้คะแนนจากแบบสอบอ่าน ตั้งแต่ 75 เปอร์เซ็นต์ขึ้นไป แสดงว่าเป็นผู้ที่มีความวิถก
 กังวาลสูง ถ้าได้คะแนนตั้งแต่ 25 เปอร์เซ็นต์ลงมา แสดงว่า มีความวิถกกังวาลต่ำ และผู้ที่ได้คะแนน
 ในช่วง 25 เปอร์เซ็นต์ ถึง 75 เปอร์เซ็นต์ ถือว่าเป็นผู้ที่มีความวิถกกังวาลระดับปานกลาง

1.3 การทดลองใช้และการวิเคราะห์ ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามความวิถกกังวาล
 จำนวน 60 ข้อ ไปสอบถามนักศึกษารวม 80 คน แล้วนำผลมาวิเคราะห์ ดังนี้

1.3.1 การวิเคราะห์แบบทดสอบหลังการทดลอง แล้วแบ่งนักศึกษออกเป็น 2 กลุ่ม
 คือ กลุ่มที่มีความวิถกกังวาลสูง และกลุ่มที่มีความวิถกกังวาลต่ำ โดยใช้เวลา 27 เปอร์เซ็นต์ ของ

ผู้ที่เลือกคะแนนในแบบสอบถามสูง เป็นผู้ที่มีความวิตกกังวลสูง และ 27 เปอร์เซ็นต์ ของผู้ที่ได้คะแนนในแบบสอบถามต่ำ เป็นผู้ที่มีความวิตกกังวลต่ำ แล้ววิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามเป็นรายข้อ โดยใช้ t -test (Guilford, 1965 : 184) ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย ระหว่าง 2 กลุ่ม นั้นแล้วใช้ค่า t ที่ได้เป็นเกณฑ์สำหรับเลือกข้อความไว้ศึกษาในครั้งต่อไป คือ เลือกข้อที่ค่า t ตั้งแต่ $t = 2.714$ ($P < .01$) ขึ้นไป ได้ข้อคำถาม จำนวน 50 ข้อ

1.3.2 ความเชื่อมั่นของเครื่องมือนี้ หลังจากเลือกข้อที่อำนาจจำแนกได้แล้ว ได้ขอยกมาให้คะแนนเฉพาะข้อเหล่านั้นอีกครั้งหนึ่ง แล้วหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยแบบแบ่งครึ่ง (Split - half) แล้วนำค่าที่ได้มาเป็นการหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งหมด โดยสูตรของ สเปียร์แมน-บราวน์ (Spearman - Brown) (Guilford, 1965 : 457 - 458) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.9011 ($N = 50$) ซึ่งถือว่ามีความเชื่อมั่นสูงอยู่ในเกณฑ์ที่ใช้ได้

1.3.3 ความเที่ยงตรงของเครื่องมือนี้ ได้ใช้วิธีหาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) ของแบบสอบถาม โดยพิจารณาถึงความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างภายใน (Internal Consistency) (David Magnusson, 1967 : 119) ได้ค่า = 0.824 ซึ่งถือว่าแบบสอบถามความวิตกกังวลที่สร้างขึ้นมีค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างภายในสูง สามารถนำมาใช้ในการวิจัยต่อไปได้

2. เครื่องมือวัดความเกรงกลัว ในตนเอง ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามวัดความเกรงกลัวในตนเอง ของ อุกม สาอานต์กุล มาปรับปรุง ในด้านภาษาให้รัดกุมและเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง แต่ยังคงรักษาจุดมุ่งหมายเดิมของแบบสอบถามไว้ ได้ข้อความในแบบสอบถาม จำนวน 20 ข้อ

2.1 ลักษณะของแบบสอบถามและการตอบแบบสอบถาม เป็นการถามความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเองและลักษณะนิสัยที่ผู้ตอบมักปฏิบัติกับตัวที่นับถนัดที่ผู้ตอบจะต้องเขียนเครื่องหมาย ซึ่งมีมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 อันกับ ดังตัวอย่าง

ข้าพเจ้าชอบทำสิ่งนี้แบบแผน

มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

2.2 เกณฑ์การให้คะแนน ในคะแนน 5, 4, 3, 2, 1 แก่คำตอบที่ตรงกับข้อของมากที่สุด, มาก, ปานกลาง, น้อย, น้อยที่สุด

3. เครื่องมือวัดลักษณะแสดงตัว-เก็บตัว นำมาจากอิทธิโชค วรานุสันติกุล มาปรับปรุงโดย เลือกข้อความที่มีความยากง่าย และเหมาะสมกับตัวอย่าง และยังรักษารูปร่างหมายเดิมของแบบสอบถาม มีจำนวน 36 ข้อ

3.1 ลักษณะของแบบสอบถามและการตอบแบบสอบถาม ซึ่งถามเกี่ยวกับความรู้สึกรู้สึกและความเห็นตลอดจนลักษณะนิสัยของผู้ตอบ ให้เขียนเครื่องหมายลงในช่องให้เลือกตอบแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 อันคือ ดังตัวอย่าง

ข้าพเจ้าชอบอยู่เมืองใหญ่

มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

3.2 เกณฑ์การให้คะแนน

3.2.1 ข้อความที่มีความหมายในเชิงนิยาม ให้คะแนน 5, 4, 3, 2, 1
 แก่คำตอบที่ตรงของมากที่สุด, มาก, ปานกลาง, น้อย, น้อยที่สุด

3.2.2 ข้อความที่มีความหมายในเชิงนิเสธ ให้คะแนน 1, 2, 3, 4, 5
 แก่คำตอบที่ตรงกับของมากที่สุด, มาก, ปานกลาง, น้อย, น้อยที่สุด

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ย และความแปรปรวนของความวิตกกังวล, ความเกรงกลัวในตนเอง และการแสดงตัว-เก็บตัว
2. ทดสอบความแตกต่าง ของความวิตกกังวล ระหว่างนักกีฬาที่ออกฝึกสอนกับนักปฏิบัติงานโดยใช้ t - test (Ferguson. 1966 : 152)
3. ทดสอบความแตกต่างของความวิตกกังวล ระหว่างผู้ที่เกรงกลัวในตนเองกับผู้ที่ไม่เกรงกลัวในตนเอง โดยใช้ t - test (Ferguson. 1966 : 152)
4. ทดสอบความแตกต่างของความวิตกกังวล ระหว่างผู้ที่แสดงและแสดงตัว กับ เก็บตัว โดยใช้ t - test (Ferguson. 1966 : 152)

ผลการทบทวน

เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการแปลผลและความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูลโดยตรง จึงกำหนดใช้สัญลักษณ์และอักษรย่อต่อไปนี้

- $\bar{X}$ แทนค่าเฉลี่ย
- S.D. แทนค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
- S^2 แทนค่าความแปรปรวน
- N แทนค่าจำนวนของกลุ่มตัวอย่าง
- t แทนค่าสถิติในการวิเคราะห์ด้วย t-distribution
- C.V. แทนค่าสัมประสิทธิ์ของความแปรเปลี่ยน
- * แทนค่าความเบี่ยงเบนสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

ผลการทบทวน

ในการวิเคราะห์ผลการทบทวนครั้งนี้ ได้แบ่งขั้นตอนของการเสนอผลการวิเคราะห์ ออกเป็นขั้นตอนดังนี้

ตอนที่ 1 หากค่าเฉลี่ย ค่าสัมประสิทธิ์ของความแปรเปลี่ยน และความเบี่ยงเบน มาตรฐานของความวิตกกังวล ความเกรงกลัวในตนเอง และการแสดงตัว - เก็บตัว ของ นิสิต - นักศึกษา - พยาบาล โดยทั่วไปว่ามีมากน้อยเพียงไร

ตอนที่ 2 ทดสอบความแตกต่างของความวิตกกังวล ระหว่างนักศึกษามหาวิทยาลัย กิจงานนนทบุรีพวย กับนิสิตพยาบาลที่ออกฝึกสอน เพื่อทดสอบสมมุติฐาน ข้อที่ 1

ตอนที่ 3 ทดสอบความแตกต่างของความวิตกกังวลระหว่างผู้ที่เกรงกลัวในตนเอง กับผู้ที่ไม่เกรงกลัวในตนเอง เพื่อทดสอบสมมุติฐาน ข้อที่ 2

ตอนที่ 4 ทดสอบความแตกต่างของความวิตกกังวลระหว่างผู้ที่มีลักษณะแสดงตัวกับ เก็บตัว เพื่อทดสอบสมมุติฐาน ข้อที่ 3

ตอนที่ 1 หากาเฉลี่ย ค่าสัมประสิทธิ์ของการแปรเปลี่ยน และความเบี่ยงเบน
มาตรฐานของความวิตกกังวล ความเกรงกลัวในตนเอง และการแสดงตัว-
เก็บตัว ของนิสิต-นักศึกษาระดับมัธยมศึกษา โดยทั่วไปว่ามีมากน้อยเพียงไร

ตารางที่ 1 หากาเฉลี่ย ค่าสัมประสิทธิ์ การแปรเปลี่ยน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ
ค่าจำนวนเปอร์เซ็นต์ ของความวิตกกังวล ความเกรงกลัวในตนเอง และการ
แสดงตัว-เก็บตัว ของนักศึกษาระดับมัธยมศึกษา ที่ออกฝึกปฏิบัติงาน จำนวน 100 คน

ตัวแปร	$\bar{x}$	S.D.	C.V.	ระดับเปอร์เซ็นต์
ความวิตกกังวล	137.78	17.19	12.48	55.11 %
ความเกรงกลัวในตนเอง	116.13	11.29	9.72	64.51 %
การแสดงตัว	81.71	2.30	2.81	65.37 %

ผลการวิเคราะห์จากตาราง 1 แสดงให้เห็นว่า โดยเฉลี่ยแล้วนักศึกษาระดับมัธยมศึกษาที่ออกฝึกปฏิบัติงานนั้น มีความวิตกกังวล อยู่ในระดับ 55.11 % ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับปานกลาง เพราะอยู่ในระดับ 50 % แต่ไม่ถึง 75 % และการกระจายของคะแนน เท่ากับ 17.19 พร้อมทั้งพบสัมประสิทธิ์ของความแปรเปลี่ยนเท่ากับ 12.48 ส่วนความเกรงกลัวในตนเอง ก็พบว่าอยู่ในระดับ 64.51 % ถือว่า ปานกลาง เพราะอยู่ในระดับ 50 % แต่ไม่ถึง 75 % ส่วนการกระจายของคะแนนนั้น เท่ากับ 11.29 พร้อมทั้งพบค่าสัมประสิทธิ์ของความแปรเปลี่ยนเท่ากับ 9.72 และลักษณะการแสดงตัวนั้นก็น่าจะอยู่ในระดับ 65.37 % ถือว่าอยู่ในระดับปานกลาง เพราะอยู่ในระดับ

25 % แต่ไม่ถึง 75 % ส่วนการกระจายของคะแนนเท่ากับ 2.30 พร้อมทั้งพบค่าสัมประสิทธิ์ของความแปรเปลี่ยน เท่ากับ 2.81

ฉะนั้น จากตาราง พบว่า มีการแสดงตัวสูงสุด และความเกรงครักษ์ในตนเองก็สูง ส่วนความวิตกกังวลนั้นต่ำ แต่ค่าพิจารณาการกระจายของคะแนน ก็พบว่า ลักษณะแสดงตัวต่ำสุด และความเกรงครักษ์ในตนเองรองลงมา ส่วนความวิตกกังวลนี้สูงสุด และดูจากค่าสัมประสิทธิ์ของความแปรเปลี่ยนก็พบเช่นเดียวกัน

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ ค่าสัมประสิทธิ์ของความแปรเปลี่ยน พร้อมทั้งระดับเปอร์เซ็นต์ ของความวิตกกังวล ความเกรงครักษ์ในตนเอง และการแสดงตัวของนิสิต ที่ฝึกสอน จำนวน 100 คน

ตัวแปร	$\bar{X}$	S.D.	C.V.	ระดับเปอร์เซ็นต์
ความวิตกกังวล	131.44	23.60	17.95	52.58 %
ความเกรงครักษ์ในตนเอง	110.11	6.20	5.63	61.17 %
การแสดงตัว	77.15	22.14	28.69	61.72 %

ผลการวิเคราะห์จากตาราง 2 แสดงให้เห็นว่า โดยเฉลี่ยแล้วนิสิตพยาบาลที่ออกฝึกสอนนั้น มีความวิตกกังวลในระดับ 52.58 % ถือว่าปานกลาง เพราะอยู่ในระหว่าง 50 % แต่ไม่ถึง 75 % และการกระจายของคะแนนนั้นเท่ากับ 23.60 พร้อมทั้งพบว่าค่าสัมประสิทธิ์ของความแปรเปลี่ยนนั้น เท่ากับ 17.95 ส่วนความเกรงครักษ์ในตนเองนั้น ก็อยู่ในระดับ 61.17 % ซึ่งก็ถือว่าอยู่ระดับปานกลาง เพราะอยู่ระหว่าง 50 % ถึง 75 % และการกระจายของคะแนนนั้นเท่ากับ 6.20 พร้อมทั้งพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์ของความแปรเปลี่ยนนั้น

เท่ากับ 5.63 และลักษณะการแสดงตัวนี้มักจะพบว่ามีอยู่ประมาณ 61.72 % ซึ่งถือว่าอยู่ระดับปานกลาง เพราะอยู่ระหว่าง 25 % ถึง 75 % และการกระจายของคะแนนนี้เท่ากับ 22.14 พร้อมทั้งพบว่าค่าสัมประสิทธิ์ของความแปรปรวนเท่ากับ 28.69

ฉะนั้น จากตารางพบว่า การแสดงตัวนี้มีค่าสูงที่สุด และความเกร็งครัดในตนเองก็สูง แต่ความวิตกกังวลนั้นต่ำ แสดงว่าพอๆกับการกระจายของคะแนนก็พบว่าลักษณะแสดงตัว ถ้าสูงและความเกร็งครัดในตนเองรองลงมา ส่วนความวิตกกังวลนั้นสูงที่สุด ซึ่งดูจากค่าสัมประสิทธิ์ของความแปรปรวน ก็เช่นเดียวกัน

จากตาราง 1 และ 2 พบว่าค่าของ C.V. ในความเกร็งครัด กับ การแสดงตัว-เก็บตัว ของนิสิตฝึกสอน กับ นักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย แตกต่างกันในเชิงตรงข้าม

ตอนที่ 2 ทดสอบความแตกต่างของ ความวิตกกังวล ระหว่างนักศึกษาที่ออกฝึกปฏิบัติ
งานกับนิสิตที่ออกฝึกสอน เพื่อทดสอบสมมติฐาน ข้อที่ 1

ตาราง 3 เปรียบเทียบความแตกต่างของ ความวิตกกังวลของนักศึกษาที่ออกฝึกปฏิบัติงาน กับ นิสิตที่ออกฝึกสอน

ตัวแปร	N	$\bar{X}$	S ²	t
นักศึกษาที่ออกฝึกปฏิบัติงาน	100	137.78	556.98	2.171*
นิสิตที่ออกฝึกสอน	100	131.44	295.63	

ผลการวิเคราะห์จากตาราง 3 แสดงให้เห็นว่า ความวิตกกังวลของนักศึกษาที่ออกฝึกปฏิบัติงานนั้นสูงกว่า นิสิตที่ออกฝึกสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ 0.05 (t .05 = 1.645) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 1

ตอนที่ 3 ทดสอบความแตกต่างของความวิตกกังวล ระหว่างนิสิต-นักศึกษาที่มีความ
 ความเกรงกลัวในตนเอง กับที่ไม่มีความเกรงกลัวในตนเอง เพื่อทดสอบ
 สมมุติฐาน ข้อ 2

ตาราง 4 เปรียบเทียบความแตกต่างของความวิตกกังวล ของผู้ที่มีความเกรงกลัวในตนเอง
 กับผู้ที่ไม่มีความเกรงกลัวในตนเอง

ตัวแปร	N	$\bar{X}$	S ²	t
นิสิต-นักศึกษา ที่มีความ เกรงกลัวในตนเอง	100	139.15	588.06	2.765 *
นิสิต-นักศึกษา ที่ไม่มี ความเกรงกลัวในตนเอง	100	129.63	597.80	

ผลการวิเคราะห์ จากตาราง 4 แสดงให้เห็นว่า ผู้ที่มีความเกรงกลัวในตนเองสูง
 จะมีความวิตกกังวลสูงกว่าผู้ที่ไม่เกรงกลัวในตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05
 ($t_{.05} = 1.645$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน ข้อ 2

ตอนที่ 4 ทดสอบความแตกต่างของความวิตกกังวล ระหว่างนิสิต-นักศึกษา ที่มีลักษณะแสดงตัว กับเก็บตัว ใช้ทดสอบสมมุติฐาน ข้อที่ 3

ตาราง 5 เปรียบเทียบความแตกต่างของความวิตกกังวล ของนิสิต-นักศึกษา ที่มีลักษณะแสดงตัวกับเก็บตัว

ตัวแปร	N	$\bar{X}$	S^2	t
นิสิต-นักศึกษาที่มีลักษณะแสดงตัว	100	138.99	496.84	2.715 *
นิสิต-นักศึกษาที่มีลักษณะเก็บตัว	100	130.43	498.63	

ผลการวิเคราะห์จากตาราง 5 แสดงให้เห็นว่า นิสิต-นักศึกษาที่มีลักษณะแสดงตัว จะมีความวิตกกังวล น้อยกว่า ลักษณะเก็บตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t_{.05} = 1.645$) ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐาน ข้อ 3

บทย่อ สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาถึงความวิตกกังวลของนักศึกษาที่ออกฝึกงานบนหอผู้ป่วย
2. เพื่อศึกษาถึงความวิตกกังวลของนิสิตที่ฝึกสอน
3. เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลของนิสิต-นักศึกษา ที่ฝึกสอนและฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย
4. เพื่อเปรียบเทียบ ความวิตกกังวลของนิสิต-นักศึกษา ที่มีความเกรงครักษ์ในตนเองและไม่เกรงครักษ์ในตนเอง
5. เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลของนิสิต-นักศึกษาที่มีลักษณะแสดงตัวและเก็บตัว

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักศึกษาในคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 100 คน และนิสิต ศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 100 คน และกลุ่มตัวอย่าง ทำโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling)

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

โดยให้นิสิต-นักศึกษา จีบฉลากเพื่อหาว่าผู้ใดบ้างที่ถูกสุ่มเข้ามาเป็นตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ แล้วจึงบรรจุแบบสอบถามให้ผู้ที่จیبฉลากได้ต้องทำแบบสอบถาม จากนั้นผู้วิจัยก็เก็บแบบสอบถามกลับมากายตัวเอง

สรุปผลการศึกษาก่อนหน้า

1. นักศึกษาที่ฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยนั้น มีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง และมีความเครียดครัดในตนเองปานกลาง พร้อมทั้งการแสดงตัวก็อยู่ในระดับปานกลาง ค่อนข้างสูง
2. นิสิต ฝึกสอน นั้นมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง และมีความเครียดครัดในตนเองปานกลาง ค่อนข้างสูง พร้อมทั้งการแสดงตัวก็อยู่ในระดับปานกลาง ค่อนข้างสูง
3. ความวิตกกังวลของนักศึกษาที่ฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย กับนิสิตฝึกสอนนั้นแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ $.05$ ($t_{.05} = 1.645$)
4. ความวิตกกังวลของนิสิต-นักศึกษาที่มีความเครียดครัดในตนเองกับไม่เครียดครัดในตนเองนั้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ ($t_{.05} = 1.645$)
5. ความวิตกกังวลของนิสิต-นักศึกษา ที่มีลักษณะแสดงตัวกับเก็บตัวนั้นแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ $.05$ ($t_{.05} = 1.645$)

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หากำเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ ค่าสัมประสิทธิ์ของความแปรเปลี่ยน พร้อมทั้งค่าระดับของ เพอร์เซ็นต์ของความวิตกกังวล ความเครียดครัดในตนเอง และลักษณะการแสดงตัว ของนิสิต-นักศึกษา
  2. ทดสอบ ความแตกต่างของความวิตกกังวล ระหว่างนักศึกษาที่ออกฝึกปฏิบัติงาน และนิสิตที่ออกฝึกสอน
  3. ทดสอบความแตกต่างของความวิตกกังวล ระหว่างนิสิต-นักศึกษา ที่มีความเครียดครัดในตนเอง
  4. ทดสอบความแตกต่างของความวิตกกังวล ระหว่าง นิสิต-นักศึกษา ที่มีลักษณะแสดงตัวกับเก็บตัว
- ทำการทดสอบความแตกต่างโดยใช้ $t - test$

อภิปรายผล

1. ผลการศึกษาความวิตกกังวลของนักศึกษาที่ฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยกับนิสิตฝึกสอนพบว่า มีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง คือ 55.00 % กับ 52.58 % ตามลำดับ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ความวิตกกังวลของนิสิต-นักศึกษาทั้งของกลุ่มนี้อยู่ในระดับปานกลาง จากผลงานวิจัยของ คาสทานาเกา และ ออเธอร์ (Castaneda and Other. 1956 : 327 - 332) พบว่าเด็กที่มี ความวิตกกังวลสูง จะทำงานที่ง่ายได้ดีกว่าเด็กที่มีความวิตกกังวลต่ำ แต่เมื่องานนั้นยากขึ้น เด็กที่มีความวิตกกังวลสูงจะทำงานน้อยกว่าเด็กที่มีความวิตกกังวลต่ำ ซึ่งพอจะสรุปได้ว่า ความวิตกกังวลในระดับปานกลางนี้ จะสามารถทำงานที่ง่ายได้ แต่ก๊ไขขัดขวางการทำงานที่ยากกว่า นอกจากนี้ ยังพบว่า นิสิต-นักศึกษาพยาบาลนั้น มีความเคร่งครัดในตนเองปานกลางอีกด้วย ซึ่งขัดแย้งกับผลการวิจัยของบรจจ คำหอมกุล

(บรจจ คำหอมกุล 2519 : 114) นั้นทำการวิจัยถึงลักษณะบุคลิกภาพของนักศึกษาพยาบาลตามแบบ Edwards Personal Preference, Schedule พบว่า นักศึกษาพยาบาลนั้นมีความต้องการในความเคร่งครัดในตนเองสูง ซึ่งอาจจะเนื่องจากปัจจุบันนี้ วิสัย ญ ระเบียบต่าง ๆ ของนักศึกษาพยาบาลนั้น น้อยลงกว่าเก่ามาก จึงทำให้นิสิต-นักศึกษาพยาบาลนี้มีความเคร่งครัดในตนเองน้อยลงกว่าเดิม และจากการวิจัยของลักษณะแสดงตัวของนิสิต-นักศึกษา นั้น ก็อยู่ในระดับปานกลางที่ค่อนข้างสูง ซึ่งขัดแย้งกับการวิจัยของบรจจ คำหอมกุล

(บรจจ คำหอมกุล 2519 : 114) นั้น ก็พบว่านักศึกษาพยาบาลนี้เมื่อลักษณะแสดงตัวต่ำ ซึ่งอาจจะเนื่องจากปัจจุบันนี้การเรียนการสอน นิสิต-นักศึกษาพยาบาลนี้ให้เน้นการแสดงความคิดเห็นมากขึ้น ฉะนั้น ลักษณะแสดงตัวของนิสิต-นักศึกษาพยาบาล จึงมีมากขึ้นกว่าเดิม

2. จากการวิจัย ครั้งที่ ๒ พบว่า ความวิตกกังวลของนักศึกษาที่ฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยนั้นสูงกว่านิสิตฝึกสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $.05$ ($t_{.05} = 1.645$) เนื่องจากจากนักศึกษาที่ฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยนี้ มีประสบการณ์ในงานนี้น้อยกว่า นิสิตฝึกสอน ซึ่งนิสิตฝึกสอนนั้นจะต้องผ่านหลักสูตรพยาบาลชั้นต้นมาแล้ว จึงมาเรียนเพิ่มเติม ฉะนั้น จึงทำให้มีประสบการณ์มากกว่า และมีความมั่นใจในตนเองมากทำให้มีขวัญและกำลังใจดีกว่า ฉะนั้น

นิสิตที่ออกฝึกสอนจึงมีความวิตกกังวลน้อยกว่านักศึกษาที่ฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย ทั้งนี้ เบอร์เกธ (Bergeth. 1971 : 6293 -) วิจัยพบว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์มากจะมีขวัญและกำลังใจดีกว่า ซึ่งก็ทำให้ความวิตกกังวลนั้นต่ำกว่า

3. จากการวิจัยครั้งนี้ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ของนิสิต-นักศึกษา ที่มีความเกรงกลัวในตนเอง กับไม่เกรงกลัวในตนเองนั้น ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานนั้น เนื่องจากนิสิต-นักศึกษานั้น ที่มีความเกรงกลัวในตนเองย่อมจะต้องระมัดระวังตนตลอดเวลา อันจะมีผลทำให้เกิดความวิตกกังวลมากกว่าพวกที่ไม่มีความเกรงกลัวในตนเอง

4. จากการวิจัยครั้งนี้ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ของนิสิต-นักศึกษา ที่มีลักษณะแสดงตัวกับเก็บตัว ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 3 ซึ่งตรงกับ การวิจัยของ วันเพ็ญ ฉายการ (วันเพ็ญ ฉายการ 2512 : 64) ซึ่งศึกษาถึงความสัมพันธ์ของลักษณะแสดงตัว-เก็บตัว และการยอมรับตนเอง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ชั้น บ.ศ.1, 3 และ 5 ในจังหวัดพระนคร พบว่า เด็กที่แสดงตัวนั้นจะมีความวิตกกังวลน้อยและเด็กที่เก็บตัวนั้นจะมีความวิตกกังวลสูง

ข้อเสนอแนะ

1. ผู้พัฒนาที่เกี่ยวข้องในการควบคุมการฝึกสอนและฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของนิสิต-นักศึกษาพยาบาล ควรจะให้ความสนใจว่า ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้น ในความรู้สึกลึกของนิสิต-นักศึกษานั้น ถ้ามีระดับปานกลางจะเป็นผลดีต่อการทำงานและการเรียนการสอน แต่ไม่ควรจะให้ความวิตกกังวลมีมากเกินไป ทั้งนี้เพราะถ้ามีความวิตกกังวลมากเกินไปจะทำให้ประสิทธิภาพในการทำงานลดลง

2. ควรได้มีการศึกษา ถึงรายละเอียดปลีกย่อย ของความวิตกกังวล ในแง่ต่าง ๆ เช่น ในหอผู้ป่วยประเภทที่เก็บไข่อากาหรือนาน้อยต่างกัน อาทิเช่น ในทางอายุรศาสตร์ ศัลยศาสตร์ แยกต่างกันได้

3. ควรจะมีการศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวล และตัวแปรอื่น ๆ อีก
สำหรับนิสิต-นักศึกษาระดับปริญญาตรี-ปริญญาโท-ปริญญาเอก เช่น

- ความรับผิดชอบ
- ความคิดสร้างสรรค์
- ความเชื่อมั่นในตนเอง
- ลักษณะการเป็นผู้นำ

1950

บรรณานุกรม

- ✓ จำรัส บุญฉานันต์ มโนภาพแห่งตน ความวิตกกังวล และความต่องการผลสัมฤทธิ์ของ
นักเรียนที่ประพฤติดีตามและที่ขัดกับสังคม ปรินฤพานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ 2515, 155 หน้า อัดสำเนา
- บรรจง คำหอมกุล ลักษณะบุคลิกภาพของนักศึกษาพยาบาล ตามแบบสือพีซีเอส วิทยานิพนธ์
ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519, 114 หน้า อัดสำเนา
- ✓ ประสิทธิ์ บัวคลี่ การศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวล ความเกรงใจ และความคับข้อง
สรีรของนักเรียนไทยในต่างจังหวัด นักเรียนไทยในกรุงเทพฯ และนักเรียนนานาชาติ
ชั้น ม.ศ.3 ปรินฤพานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 2514, 148 หน้า
อัดสำเนา
- ✓ วรณี ภัทธรรม การศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวล ความต่องการผลสัมฤทธิ์ และความ
รู้สึกมีคิชอบของเด็กไทย เด็กชาติไทย และเด็กไทยเชื้อชาติจีน ปรินฤพานิพนธ์ กศ.ม.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 2515, 40 หน้า อัดสำเนา
- วจนา บุญวานิช การสำรวจความกลัเห็นเกี่ยวกับอาชีพครูสวนนักเรียนฝึกักครู ประกาศ
นียบัตรวิชาการศึกษา ภาคที่ 5 ปีการศึกษา 2507 วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2508, 72 หน้า อัดสำเนา
- วันเพ็ญ อายุกการ การศึกษาลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่แสดงออกถึงบุคลิกภาพ
เก็บตัวหรือแสดงตัว กับการยอมรับตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยม
ในโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดชลบุรี ปรินฤพานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร, 2512, 163 หน้า อัดสำเนา

วัดถก กัณฑ์พิชัย การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจเรียน ระดับความปรารถนาในการสอบ และความวิตกกังวลในการเรียนเกี่ยวกับความสำเร็จในการเรียน ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2503, 155 หน้า อัดสำเนา

วิจิตร ศรีสุพรรณ การสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับอาชีพพยาบาล ของนักศึกษาพยาบาล โรงเรียนพยาบาลมกุฎนครวัดและอนามัย คณะแพทยศาสตร์ และศิริราชพยาบาล ปีการศึกษา 2510. ปรินทิพนิพนธ์ คม. คณะกรรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2510, 66 หน้า อัดสำเนา

สมใจ พรหมศิริ ทัศนคติของครู-อาจารย์ โรงเรียนมัธยมแบบประสมสี่แห่ง ที่มีต่อโครงการแนะแนวของโรงเรียน ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2511, 89 หน้า อัดสำเนา

สมชัย ชินะตระกูล ความสัมพันธ์ระหว่างสังคมกับ เกี่ยวกับตน (Self Concept) ความเชื่อแบบฝังใจ (Dogmatism) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2517, 77 หน้า อัดสำเนา

สมวงษ์ ทรัพย์เจริญ การทดลองเปรียบเทียบผลการสอนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องเซต และความสัมพันธ์ในระดับชั้น ม.ศ.1 โดยใช้บทเรียนโปรแกรมกับการสอนปกติ ปรินทิพนิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2518, 42 หน้า อัดสำเนา

สวนา พรพัฒน์กุล เอกสารประกอบการสอนจิตวิทยาทั่วไป (อัดสำเนา) 2520, 1 เล่ม

สิทธิโชค วรานุสันติกุล การศึกษามโนภาพเกี่ยวกับตน ความแตกต่างระหว่างตน และความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2514, 72 หน้า อัดสำเนา

อนันต์ ศรีโสภณ หลักการวิจัยเบื้องต้น สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช จำกัด กรุงเทพฯ 2521,
430 หน้า

อภิสิทธิ์ วงษา ความสัมพันธ์ระหว่างความรับผิดชอบ การปรับตัวและลักษณะการเป็นผู้นำ
ของนักเรียนชั้น ป.7 และ ม.ศ.3 ในเขตเทศบาลเมืองตาก ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 2517, 69 หน้า อักสำเนา

อารี เถาะชัย ความสัมพันธ์ระหว่างการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ความรู้สึกกับนิคชอบ และ
ความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักศึกษาพยาบาล สภาการพยาบาลไทย ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 2520, 71 หน้า อักสำเนา

อำพล โฉงเกลือบ ความวิตกกังวล ความสามารถในการอ่าน และลักษณะอันบางประการ
ของบุคลิกภาพ ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 2515, 225 หน้า
อักสำเนา

อุทุม ส่าอังกู ลักษณะความเป็นผู้นำ ความเคร่งครัด และความเชื่อมั่นในตนเองของ
วิทยุ่ไทยภาคกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2519, 724 หน้า

เจอน ปั้นเงิน การทดลองเปรียบเทียบผลการสอนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องลิมิต (Limit)
และความต่อเนื่อง (Continuity) ระดับมัธยมศึกษา วิชาเอกคณิตศาสตร์ โดยใช้บท
เรียนโปรแกรมกับสอนปกติ ปรินทิพนิพนธ์บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2518, 30 หน้า อักสำเนา

Argyle, Michael. Social Interaction. Methum & Co., Ltd., London.
1969, 504 p.p.

Ausubel, David P. Educational Psychology : A Cognitive View.
New York, Holt Rinchart and Winston, Inc., 1968, 685 p.

Bailey, J.T. and K.E.Clause. "Comparative Analysis of the
Personality Structure of Nursing Students," Nursing Research.
18 : 320-326, April, 1969.

- Beaufort B. Longest. "Job Satisfaction for Registered Nurses in The Hospital Setting," Journal of Nursing. Vol.4, 1974. p. 46-52.
- Brown, Julie S., Maryl Oberman and Yenne Badder Seift. "Baccalaureate Student's Image of Nursing," Nursing Research. 25 : 53-59, January-February, 1974.
- Bruce D. Jamieson. "Attitude, Plausibility and Learning and Recall of Controversial Material," Journal of Psychology. 76 :169-174, 1970.
- Carmine, Casella. "Need Hierachies Among Nursing and Non Nursing College Students," Nursing Research. 17 : 3, 1968, 273-374.
- Castaneda, A.. and Others. "Complex Learning and Performance as a function of Anxiety in Children and Task Defficulty," Child Development. 27 : 327-332, February, 1956.
- Cattel, R.B.. Hand Book for the Jr. Sr High School Personality Questionnair. Institute for Personality and Ability Testing, 1602-1604 Cornado Drive, Complain Illinois, 1961.
- _____ and Scheier I.H.. The Meaning and Measurement of Neuroticism and Anxiety. The Renald Press Company, New York, 1961. 535 p.
- Ceitchinis, Jaquelyn A.. "Psychological Gynther and Gertz, Edwards Personal Preference Profiles of Nurse," Nursing Research. 14 : 44-52, May, 1956.
- Cohen, Stuart J.. Trehub Arnold and Morrison, F.J. "Edwards Personal Perference Profiles of Psychiatrics Nurses," Nursing Research, 14 : 4, 1965, 318-320.
- Conroy, David E.. "The effect of Age and Six eyson a Comparison Between Achievement Gain in Programed Instruction and Conventional Instruction in Remedial Olgebra I at Northern Vergenia Community College," Dessertation Abstracts. 32 (9) : 5102 - A, March, 1972.
- Donald, Beane. "A Comparison of Linear and Branching Techniques of Proprommed Instruction in Plane Geometry," A.V.Communication Review. 115 : 90, Summer, 1967.
- Edward, A.L.. Experimental Design in Psychological Research. Chicago, Rinchert and Company, 1966, 360 p.

- Ferguson, G.A.. Statistic Analysis. London, Mc Graw-Hill Koyolusha, Ltd., 1971. 492 p.
- Gardener, Herry W.. "Performance of Student Nurse on the Edward Personal Perference Schdule," The Journal of Psychology. 94 : 297-300, June, 1976.
- Guiford, J.P.. Foundamental Statistics in Psychology and Education. 5th ed. New York : Mc Graw-Hill Book Co., 1973.
- Gunter, Laurie M.. "The Development Nursing Student Part II Attitude Toward Nursing as a Carreer," Nursing Research. 18 : 131-136, March-April, 1969.
- Hilgard, E.R.. Introduction to Psychology. 2d ed. New York : Harcourt Brace and World, Inc., 1962, 404 p.
- Horney K.. Self Analysis, New York : Norton, 1942, p.p. 180.
- Jerry, Adam. "Student in Nursing School : Consideration in Assessing Personality Characteristic," Nursing Research. 19 : 362-365. April, 1970.
- ✓ Kennedy, Wallace A.. Child Psychology. New Jersey, Prentico-Hall, Inc., 1971. 604 p.
- Lentz, E.M., and R.G., Michaels, "Personality Contrasts Among Medical and Surgical Nurses," Nursing Research, 14 : 1, 43-48, May, 1965.
- Lorrain, B.D. Psychology of Human Behavior for Nurses. 3d ed. London, W.B. Saunders Company, 1967. 360 p.
- Magnusson, David. Test Theory. Massachusetts, Addison Westey Publishing Company, Reading, 1967. 270 p.
- Manley, Merlin John. "An Invertigation of Developmental Trends in Anxiety in Grade 7-12," Dissertation Abstract. 29(2) : 3876 - A, May, 1969.
- Mc Collum, Helen William. "The Relationship of Anxiety to intelligence Score of Tenth-Grade Student." The Journal of Educational Research. 58 : 35, May, 1964.
- Mitchell, H.E.. J.M. A Da Mutch and P.H. Wend, "Nursing Student Look at Their Problem Across Three Years of Training," Nursing Research. Vol. 21, No. 2, 1972. p. 140-144.

- Morgan, G.T.. Introduction to Psychology. 2d ed. New York : Mc Graw-Hill Book Co., 1961, 460 p.
- Mowere, C.H., "Anxiety and Learning." Contribution to Modern Psychology. pp. 264-269, edited by Don E. Dulany, J.R., and Others, Oxford University Press, New York, 1963.
- Peitchinis, J.A., "Psychological Needs; and Critical Survey With Discussion of Contributory Evidence," Nursing Research. 21 (2) : 143-145, February, 1972.
- Ruebush W. and Cushman, Personality in Politics. New York. Yale University Press, 1964. 503 p.
- Schulz, E.D.. "Personality Traits of Nursing Students and Faculty Concept of Desirable Traits," Nursing Research. 14 : 13, 1969, 261-264.
- Spielberger, C.D.. Anxiety and Behavior. New York, Academic press, 1966. 260 p.
- Sutherland, Babara K.. "Case Studies in Eduvational Failure Devina Adolescence," Journal of Consulting Psychology. Vol. 16, 1952, p. 353-355.
- Swift, M.G. "The Role of Personality in Nursing Education," Nursing Research. 14 : 1, 1965, 54-57.
- Taylor, R.G. "Personality Traits and Disexpant Achievement : A Review," Journal of Counseling Psychology. 11 : 76-82, May, 1964.
- Therise, Altschul A.. Psychology for Nurses. 3d ed. Baltimore, William and Wilkins Company, 1969, 140 p.

ภาคผนวก ก.

สูตรที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การหาค่าเฉลี่ยของคะแนน

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$	แทนคะแนนเฉลี่ย
$\sum X$	แทนผลรวมของคะแนนทั้งหมด
N	แทนจำนวนคนในกลุ่ม

2. การหาค่าความแปรปรวน

$$S^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ S^2	แทนความแปรปรวน
$\sum X$	แทนผลรวมของคะแนนทั้งหมด
$\sum X^2$	แทนผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
N	แทนจำนวนคนในกลุ่ม

3. การทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2 กลุ่ม

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ t	แทนค่าที่ใช้พิจารณาใน t - distribution
$\bar{X}_1, \bar{X}_2$	แทนคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1 และ กลุ่มที่ 2 ตามลำดับ
S_1^2, S_2^2	แทนความแปรปรวนของกลุ่มที่ 1 และ กลุ่มที่ 2 ตามลำดับ
n_1, n_2	แทนจำนวนคนในกลุ่มที่ 1 และ กลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

4. การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

$$r_{tt} = \frac{2r_{\frac{1}{2}\frac{1}{2}}}{1 + r_{\frac{1}{2}\frac{1}{2}}}$$

เมื่อ r_{tt} แทนค่าความเชื่อมั่นแบบทดสอบทั้งหมด
 $r_{\frac{1}{2}\frac{1}{2}}$ แทนค่าความเชื่อมั่นแบบทดสอบครึ่งฉบับ

5. การหาค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างภายในจาก Coefficient Alpha

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left(1 - \frac{\sum S_i^2}{\sum S_x^2} \right)$$

α = แทนค่า Coefficient Alpha
 n แทนจำนวนข้อในแบบทดสอบ
 $\sum S_i^2$ แทนความแปรปรวนของข้อสอบแต่ละข้อ
 $\sum S_x^2$ แทนความแปรปรวนของข้อสอบทั้งหมด

6. การหาค่าสัมประสิทธิ์ของการแปรเปลี่ยน

$$C.V. = \frac{S.D.}{\bar{X}} \times 100$$

S.D. แทนค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 $\bar{X}$ แทนค่าเฉลี่ย

ภาคผนวก ข.

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ตารางค่า t จำแนกรายชื่อของแบบสอบถามความวิตกกังวล
2. แบบสอบถามความวิตกกังวล, ความเครียดรักในตนเอง และ การแสดงตัว-เก็บตัว

ตาราง ค่าอำนาจจำแนกรายชื่อของแบบสอบถามความวิตกกังวล

ข้อที่	t	ข้อที่	t	ข้อที่	t
1	4.865	21	6.026	41	5.264
2	4.285	22	5.246	42	5.702
3	2.735	23	6.246	43	4.844
4	4.128	24	5.682	44	4.910
5	4.645	25	6.428	45	4.824
6	4.190	26	6.121	46	4.456
7	4.365	27	6.014	47	5.228
8	4.483	28	6.218	48	4.489
9	6.124	29	4.193	49	5.012
10	2.897	30	3.486	50	5.902
11	3.484	31	4.105		
12	2.956	32	4.335		
13	4.056	33	6.422		
14	2.966	34	5.682		
15	3.816	35	6.218		
16	6.420	36	5.143		
17	2.896	37	4.780		
18	3.488	38	3.504		
19	4.756	39	6.524		
20	5.012	40	6.422		

($t^*_{.01} = 2.714$)

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามฉบับนี้เป็นแบบสอบถามความรู้สึกรู้สึกของท่าน ขอให้ท่านตอบตามความรู้สึกแท้จริงของท่าน
2. แบบสอบถามนี้ ไม่มีคำตอบที่ถูกต้อง หรือ ผิด ฉะนั้น คำตอบของท่านไม่จำเป็นต้องเหมือนคนอื่น
3. วิธีตอบแบบสอบถาม ให้เขียนเครื่องหมาย (X) ลงในช่องที่ท่านคิดว่าเป็นจริงสำหรับท่านมากที่สุด

ตัวอย่าง

มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	X			

ข้าพเจ้าตกใจง่าย เนื่องจากกลัว

ผลประโยชน์ที่ได้จากแบบสอบถามและการศึกษาครั้งนี้ จะตกแก่บัณฑิตศึกษาพยาบาลรุ่นต่อไป ดังนั้น ความร่วมมืออย่างจริงจังเท่านั้น ที่จะช่วยให้ผลประโยชน์ดังกล่าวบังเกิดขึ้นได้

ขอขอบคุณในความร่วมมือครั้งนี้

(พวง เพ็ญ เจริญปัญญาวัชร)

ให้เขียนเครื่องหมาย (X) ลงในช่องที่เป็นจริงของท่าน

- นักศึกษา ปีที่ 1
 ปีที่ 2
 ปีที่ 3
 ปีที่ 4

- ฝึกปฏิบัติงาน บนรถผู้ช่วย
 ฝึกสอนในห้องเรียน

	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
1. ในระยะใกล้ฝึกปฏิบัติงาน ข้าพเจ้ารู้สึกหงุดหงิด ไม่สบายใจ เนื่องจากกลัวจะทำผิด					
2. ในระยะใกล้ฝึกปฏิบัติงาน ข้าพเจ้ารู้สึกหงุดหงิด ไม่สบายใจ เนื่องจากกลัวการถูกติเตียน					
3. ในระยะใกล้ฝึกปฏิบัติงาน ข้าพเจ้ารู้สึกหงุดหงิด ไม่สบายใจ เนื่องจากกลัวการเพ่งเล็ง					
✓ 4. เมื่อข้าพเจ้ากำลังฝึกปฏิบัติงานอยู่ ถ้ามีคนมองดู จะรู้สึกประหม่า เนื่องจากกลัวจะทำผิด					
5. เมื่อข้าพเจ้ากำลังฝึกปฏิบัติงานอยู่ ถ้ามีคนมองดู จะรู้สึกประหม่า เนื่องจากกลัวการถูกติเตียน					
✓ 6. เมื่อข้าพเจ้ากำลังฝึกปฏิบัติงานอยู่ ถ้ามีคนมองดู จะรู้สึกประหม่า เนื่องจากกลัวการเพ่งเล็ง					
7. เมื่อข้าพเจ้านอนกลางคืน ข้าพเจ้าจะกังวลต่อ เรื่องการฝึกปฏิบัติงาน เนื่องจากกลัวจะทำผิด					
8. เมื่อข้าพเจ้านอนกลางคืน ข้าพเจ้าจะกังวลต่อ เรื่องการฝึกปฏิบัติงาน เนื่องจากกลัวการถูก ติเตียน					

9. ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจเป็นเวลานาน เมื่ออาจารย์
ตำหนิ ข้าพเจ้าเป็นคนสะเพร่า ไม่เรียบร้อย
10. ขณะที่รออาจารย์มอบหมายงานนั้น เป็นช่วงที่
ข้าพเจ้ารู้สึกไม่ปกติ มือเย็น ใจสั่น
11. ทุกครั้งที่มีการสอบภาคปฏิบัตินั้น ข้าพเจ้าจะกังวล
อย่างมาก กลัวจะสอบไม่ผ่าน
12. เพื่อน ๆ ว่าข้าพเจ้าเป็นคนขี้อาย ข้าพเจ้าจะ
รู้สึกว่าเพื่อนเหล่านั้นจริง ๆ
13. ขณะฝึกปฏิบัติงานแต่ละครั้ง ข้าพเจ้าไม่มีความ
มั่นใจในตนเอง
14. เมื่อมีเหตุการณ์ยุ่งยากในการฝึกปฏิบัติงาน
ข้าพเจ้าไม่ยอมเกี้ยวของควย และมักพยายาม
หลีกเลี่ยงเสมอ
15. เมื่อข้าพเจ้าทำความเข้าใจ ในขณะฝึกปฏิบัติงานนั้น
ถึงแม้ว่าจะไม่มีคนเห็นก็ตาม ข้าพเจ้าจะกังวลใจ
อย่างมาก

มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
✓ 16. ขณะที่ฝึกปฏิบัติงาน ถ้าข้าพเจ้าไม่เข้าใจอะไร ข้าพเจ้าก็ไม่กล้าถามอาจารย์					
✓ 17. ข้าพเจ้านักจะนึกว่ามีคนจับผิดข้าพเจ้า ขณะที่ฝึกปฏิบัติงาน					
18. ข้าพเจ้ามักจะรักษาความลับที่ตนเห็นไว้ไม่ค่อยได้					
19. ข้าพเจ้ารู้สึกไม่สบายใจมาก ถ้าผลการฝึกปฏิบัติงานนั้นไม่ถูกต้อง					
20. เมื่อข้าพเจ้า ถูกกล่าวหาจากอาจารย์ ขณะที่ฝึกปฏิบัติงาน ข้าพเจ้ารู้สึกอับอายอย่างมาก					
21. บางครั้งข้าพเจ้านึกถึงการฝึกปฏิบัติงานแล้ว ข้าพเจ้าจะรู้สึกเสียดใจไม่เบิกบาน					
22. ข้าพเจ้ากังวลใจมาก ถ้าข้าพเจ้าจะต้องฝึกปฏิบัติงานเป็นกลุ่ม					
✓ 23. เมื่อข้าพเจ้าได้รับมอบหมายงานให้ทำที่ไม่เคยทำมาก่อน ข้าพเจ้าจะกังวลใจกลัวว่าจะทำไม่สำเร็จ					
24. ข้าพเจ้าจะละอายอย่างมากถึงแม้ว่าอาจารย์จะกล่าวหาเพื่อนก็ตาม					

	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
25. ข้าพเจ้ากลัวการถูกกำหนดให้เสี่ยงคง					
26. ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังฝึกปฏิบัติงานนั้น ถ้าอาจารย์เดินเข้ามาพูดคุยกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสับสนและประหม่าอย่างมาก					
27. ข้าพเจ้าเป็นคนเก็บความรู้สึกของตนเองไม่ได้					
28. ข้าพเจ้าคิดว่าใครจะมายุ่งเกี่ยวกับงานที่ข้าพเจ้ารับผิดชอบไม่ได้เด็ดขาด					
29. ข้าพเจ้ารู้สึกรำคาญและหงุดหงิดใจที่เห็นนักศึกษาไม่ระหัดการระเบียบ					
30. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเวลาทำงานใด ๆ มักจะรีบทำให้เสร็จโดยเร็ว					
31. ข้าพเจ้ารู้สึกว่า มักจะร้องไห้โดยง่ายถึงแม้ว่าจะเป็นเรื่องเล็กน้อย					
32. ในการทำงานของข้าพเจ้าทุกครั้ง ข้าพเจ้าไม่สนใจตนเองเลย					
33. ข้าพเจ้ารู้สึกว่า มีเพื่อนคอยบงการข้าพเจ้า					

34. บางครั้งข้าพเจ้ารู้สึกหงุดหงิดจนอยากจะตะโกนออกมาดัง ๆ
35. ข้าพเจ้าจะไม่สบายใจและกลัวเมื่อจะต้องรับมือกับคนเคี้ยว
36. ข้าพเจ้าจะชอบมัน เมื่อสิ่งต่าง ๆ ทำไม่ถูกต้องตามที่ตนคิดไว้และไม่สบายใจ
37. เมื่อเห็นคนอื่น ประชวรโรคร้าย ข้าพเจ้ากลัวถึงวลไปกับเขาด้วย ทั้ง ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า
38. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการเรียนของข้าพเจ้าไถ่ผล ไม่เป็นที่พอใจ ทั้ง ๆ ที่พยายามเรียนจนเต็มความสามารถ
39. ข้าพเจ้าไม่ชอบให้เพื่อน ๆ กุสุมุกรายงานของข้าพเจ้า
40. ถ้ามีเรื่องตลกเดียวกับเพื่อนแล้ว ข้าพเจ้าจะกังวลใจว่าเพื่อนจะโกรธ

มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
41. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณเจ้าไม่ค่อยเป็นประโยชน์ต่อเพื่อนร่วมงาน					
42. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณเจ้าเป็นคนไม่มีอะไรดี และไม่เคยทำอะไรให้เป็นประโยชน์					
43. เมื่ออาจารย์บอกว่า จะมีการสอบ ข้าพเจ้าจะกังวลใจ					
44. เมื่อข้าพเจ้า ดองงานเพื่อน ข้าพเจ้าจะรู้สึกอายจนหลัง					
45. เมื่ออาจารย์เรียกข้าพเจ้าตอบคำถาม ข้าพเจ้ากลัวจะตอบผิด					
46. ขณะกำลังเรียน ข้าพเจ้ากังวลใจ กลัวอาจารย์จะถาม					
47. เมื่ออาจารย์ บอกว่าจะสอบโดยไม่บอกล่วงหน้า ข้าพเจ้าจะรู้สึกไม่สบายใจ กลัวจะทำข้อสอบไม่ได้					
48. ข้าพเจ้าเคยคิดว่าจะทำรายงานที่อาจารย์จะให้ไม่ได้					

	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
✓ 49. ข้าพเจ้าคิดว่าตลอดเวลาว่า ข้าพเจ้าจะทำงาน ไม่ทันเพื่อน					
50. เมื่อข้าพเจ้าจะตอบคำถามอาจารย์ผิด ข้าพเจ้า รู้สึกอายและไม่ไหวตัวเอง					
51. เมื่อมีปัญหาข้าพเจ้าไม่ยอมปรึกษาใคร					
52. ข้าพเจ้าจะสะสมของเฉพาะที่ข้าพเจ้าชอบเท่านั้น					
53. ข้าพเจ้าไม่ชอบกิจกรรมทางวิชาการเลย					
54. ข้าพเจ้าชอบทำสิ่งที่ไม่มีแบบแผน					
55. ในขณะใดขณะหนึ่งข้าพเจ้าชอบทำงานอย่างเดียว มากกว่าทำงานหลายอย่าง					
✓ 56. ข้าพเจ้าดูสบายใจ เมื่ออยู่กับคนไม่รู้จักกันดีพอ					
✓ 57. เมื่อข้าพเจ้าทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด มักจะหมกมุ่นอยู่กับ สิ่งนั้น และรู้สึกว่าจะเปลี่ยนความตั้งใจไปทำสิ่ง อื่นได้ยาก					
58. ข้าพเจ้าเลือกคบแต่เพื่อนที่เป็นคนดี มีเมตตา และฉลาด เท่านั้น					

	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
59. ข้าพเจ้าคิดอยู่บ่อย ๆ เกี่ยวกับเสียงหรือถ้อยคำของคนที่คนหนึ่ง หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งอยู่เป็นเวลานาน					
60. ผู้ที่ทำงานตามแบบแผนอย่างจริงจังเท่านั้น จึงจะทำงานได้สำเร็จมากที่สุด					
61. การดำเนินชีวิตที่เป็นระเบียบแบบแผนนั้นเหมาะสมกับนิสัยใจคอของข้าพเจ้าอย่างยิ่ง					
62. ข้าพเจ้าชอบในกิจการต่าง ๆ ดำเนินไปตามขั้นตอนของมัน					
63. ข้าพเจ้าจะไม่ผูกคูกับคนแปลกหน้า ถ้าไม่จำเป็น					
64. ข้าพเจ้าจะไม่เปลี่ยนความคิดเดิม ถึงแม้ว่าคนอื่น ๆ จะมีความคิดเห็นแตกต่างจากความคิดเห็นของข้าพเจ้าก็ตาม					
65. การทำผิดกฎหมายของคนเราเป็นเรื่องธรรมดา					
66. ผู้หญิงไม่หึงหวั่น					
67. คนที่ใจเข้มแข็งจะไม่แสดงอารมณ์ และความรู้สึกต่าง ๆ ออกมาให้เห็น					

	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
68. เมื่อตั้งใจทำอะไรแล้ว ข้าพเจ้าพยายามทำ สิ่งนั้นให้สำเร็จ แม้จะมากเพียงใดก็ตาม					
69. ข้าพเจ้าตรวจตราการกระทำสิ่งใดหลาย ๆ ครั้ง เช่น การปิดประตู และปิดไฟ เพื่อให้เกิดความ แน่ใจในเรื่องความปลอดภัย					
70. การพูดตรงไปตรงมาแม้จะเสียดสีคนอื่นก็ยัง ดีกว่าพูดปิด					
71. ข้าพเจ้าไม่ชอบความไม่แน่นอน					
72. ข้าพเจ้าหมดความสุข เมื่อทราบว่ามีคนไม่ชอบ ข้าพเจ้า					
73. ข้าพเจ้าสวมและเปลี่ยนเสื้อผ้าตามคำทับทิมก่อนหลัง เหมือนเดิมเสมอ เช่น การเปลี่ยนเสื้อผ้าต้อง ถอดเสื้อก่อนกระโปรงทุกครั้ง					
74. ข้าพเจ้าจะสามารถบันทึกเหตุการณ์ประจำวันของ ตัวเองอย่างละเอียดตลอดปี					
75. ข้าพเจ้าชอบทำงานที่ไม่มีมีการเปลี่ยนแปลง					

76. ข้าพเจ้าเป็นคนเปิดเผยไม่ยอมถ่อม
77. ข้าพเจ้าชอบอยู่เมืองใหญ่
78. ข้าพเจ้านิยมไปไหนมาไหนเป็นกลุ่ม
79. ข้าพเจ้าชอบการผจญภัยและสิ่ง ๆ เพื่อให้
ตื่นเต้น
80. ข้าพเจ้าไม่ชอบพูดต่อหน้าคนมาก ๆ
81. ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจต่อตนเอง เมื่อทำสิ่งใดผิด
82. ข้าพเจ้าเกลียดการพูดเท็จ
83. ข้าพเจ้าเป็นคนใจเสาะ น้ำตาออกง่าย
84. ข้าพเจ้าชอบเล่นทายปัญหา
85. ในระหว่างฝ่ายนำกับฝ่ายตาม ข้าพเจ้าเลือก
เป็นฝ่ายนำ
86. ข้าพเจ้าเป็นคนเข้าสังคมได้ง่าย
87. ข้าพเจ้ามักระวังคำพูด ไม่ให้กระทบกระเทือน
ใจผู้อื่น

มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด

	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
88. ข้าพเจ้ารู้สึกอาย เมื่อได้ยินเรื่องความกอนาจาร					
89. ตามธรรมดาแล้วข้าพเจ้าไม่เชื่อใครง่าย ๆ นอกจากคนที่สนิทสนมกันมากที่สุด					
90. ข้าพเจ้ามักจะระมัดระวังสิ่งของที่เป็ยสมบัติ ของตนเอง					
91. ข้าพเจ้าชอบแสดงความคิดเห็นเมื่อมีการ ถกเถียงกัน					
92. ข้าพเจ้าคิดว่าโลกนี้แคอย					
93. ข้าพเจ้ามีความพร้อมที่จะทำงานร่วมกับคนอื่นมาก					
94. บางครั้งข้าพเจ้ารู้สึกว่า อารมณ์ไม่ดี ทั้ง ๆ ที่ มีสาเหตุไม่สมควร					
95. เมื่ออยู่ในกลุ่มคนมาก ๆ ข้าพเจ้ารู้สึกลำบากใจ ที่จะหาเรื่องมาคุยกับคนเหล่านั้น					
96. ในการแสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ข้าพเจ้า เลือกเอาการเขียนมากกว่าการพูด					

	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
97. เมื่อคนใกล้ๆ ปรึกษาผลสำเร็จในการเรียน ข้าพเจ้าจะมีความพยายามเรียนมากขึ้น					
98. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการตัวเองจะคบเพื่อนได้เร็วกว่า คนอื่น					
99. ข้าพเจ้าชอบเก็บความรู้สึกของตนเองไว้					
100. ข้าพเจ้ามักใจลอยและมีนกลางวัน					
101. ข้าพเจ้าชอบอ่านนิยายเรื่องรัก ๆ ใคร ๆ					
102. ข้าพเจ้ามักจะอยู่ในกลุ่มคนที่เขาเหยียดกันอย่าง สนุกสนาน					
103. ข้าพเจ้าชอบทำตัวเกิน					
104. ข้าพเจ้ามักจะถายเพื่อนและคนอื่นเมื่อมีปัญหา สงสัย					
105. ข้าพเจ้าเคยทำอะไรที่เสี่ยงอันตราย เพื่อให้ หวาดเสียว					
106. ข้าพเจ้ามักเป็นห่วงคนอื่นจะคิดไม่เหมือนกับข้าพเจ้า					

107. ข้าพเจ้ามีความประหม่าเมื่อพูดหน้าชั้น
108. ข้าพเจ้ารังเกียจความสกปรก และความไม่มีระเบียบของการแต่งกาย
109. เมื่อมีคนมาจ้องมองข้าพเจ้าทำงาน ข้าพเจ้ารู้สึกรำคาญและไม่สบายใจ
110. เมื่อทำผิดในที่ชุมนุมชน ข้าพเจ้าก็ไม่สบายใจ
111. เมื่อมีสิ่งร้ายแรงที่ข้าพเจ้ามีส่วนเกี่ยวข้อง ข้าพเจ้ามักจะโทษตนเองก่อนคนอื่น

มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด